

GROZDETOV GROB V ŠENTRUPERTU NA DOLENJSKEM

BUENOS AIRES
OKT. - NOV.
LETO 65

duhovno
življenje

9
+++
1998

Od zgoraj in od leve na desno:

1. Biserna maša Albina Avgušтина 12. julija v Slovenskem domu v Carapachayu.
2. Skupina rojakov s karapačajskega področja, katere je biseromašnik krstil, ali pa poročil.
3. Kuharice, ki so poskrbele za slavnostno kosilo na slovesnosti biserne maše. **Foto: Marjeta Aleš.**
4. Odkritje spominske plošče svétniku Karlu Škulju v Slovenskem domu ob 50-letnici prve slovenske maše v San Martinu.
5. in 6. Slovensko romanje v Lourdes 16. avgusta. **Foto: Marjan Šušteršič.**
7. Mladinski dan v Slomškovem domu 9. avgusta. **Foto: Pavlinka Vombergar**

Zmanjšujmo razdalje!

BOŽIDAR FINK

tičen in dorasel sodobnim izzivom, kar da mu daje prednosti pred povprečnim Slovencem po svetu. Za Slovence v matici je to razveseljiva oznaka. Če pa je postal tudi „osvojen dogem“ in sta mu izobrazba in kakovost življenja pomembnejši od politike, je to učinek kvarnega vpliva sedanjih miselnih tokov in posledica komunističnega partijskega avtoritarizma, ki je odvrčal od političnega udeleževanja in je politiko celo zamrzil. Za to, da se uveljavijo vrednote, po katerih kličejo nove razmere, bo treba, da pride do osveščenja in širokega angažiranja za javne zadeve, najprej pri izboranju nosilcev javne oblasti. Če bo še zrasel narodni in državljanski ponos, bo tudi odnos do rojakov po svetu prijaznejši in bolj odprt za obojestransko vplivanje.

Vprašati pa se je treba tudi izseljenim Slovencem prvega in poznejših rođov, kako so razporejeni do Slovenije. Če jo imajo za duhovno domovino, ker so se v njej rodili ali ker jo kot tako čutijo po narodni pripadnosti, tudi upravičeno pričakujejo, da jih ne bo prezrla, marveč da bo z njimi ohranjala domovinske vezi. Zavedali pa se bodo, da so Sloveniji dolžni tudi kaj dati, nekateri z neposredno pomočjo pri politič-

nem uveljavljanju slovenske države, drugi s sodelovanjem pri preurejanju družbenih odnosov, spet drugi z stvarjanjem kulturnih dobrin, z navezovanjem gospodarskih stikov ali z razglašanjem slovenskih znamenitosti in vrlin, vsi pa vsaj z dajanjem zavestnega zgleda poštenega dela in vzornega sožitja.

Tisti deli, ki so bili po izvoru poklicani k politični dejavnosti in so nosili težko, a častno breme politične emigracije, se tudi v novih razmerah ne odkajo svoji posebni vlogi. Politični emigranti so bili prej odtrgani od domovine in so ji hoteli služiti od daleč. Zdaj so postali iz načelnih opozicionalcev zunanji predstavniki državnega naroda, vendar ne tako, da bi nepresodno sprejemali vsako ravnanje oblasti ali celo postajali njeni nesamostojni agenti. Sprejeli so vlogo, da sodelujejo z državno oblastjo, pridržali pa so si pravico, da presojujejo njena ravnanja in se nanja tudi odklonilno odzivajo.

Zaradi delno upravičenega nezadovoljstva lahko premore koga skušnjava, da se zagrenjeno osami, opusti zanimanje za stanje osrednje slovenske družbe ali se celo polasti nerazložljiva nagnjenost k vnaprejšnjemu negativnemu presojanju dogajanj na Slovenskem. Nekatere pri tem obvladujejo poklicne, delovne ali druge življenjske skrbi, drugi se ne morejo izviti iz mreže spominov na gorje, ki so ga sami ali svojci doživljali v domovini. Morda tudi kdo še vedno razumeva Slovenijo samo kot vesoljno duhovno tvorbo, domovino brez mej, katere razseljeni deli naj bi bili sami sebi zadostni in ki morda celo edini nosijo pristno slovenstvo. Te razloge oddaljevanja je treba razumeti in jih ni šteti v osebno krivdo. So pač pojavi nezadržnega vraščanja v življenjsko okolje in ločevanja od matice, ki naravno nastaja s porajanjem vse močnejše skupinske zavesti o drugačnosti in samostojnosti.

Če je torej resnična trditev, da je med Slovenci po svetu in doma vedno večja razdalja, je pa to vendar neugodno za duhovno podobo, mednarodno veljavo, notranji mir in gospodarsko moč slovenske državne skupnosti, izseljenstvu pa prinaša nevarnost suše-

V domačem dnevniku je bil priobčen članek, ki povzema opazovanja izseljenca o razmerju med Slovenci po svetu in Slovenci v matični domovini. Pisec ugotavlja, da je v zadnjem času med obojimi čutili vedno večjo razdaljo. Pred sedmimi, osmimi leti je bilo skupno nastopanje samo-umevno, danes pa da je skupnega nastopanja zelo malo in je čedalje bolj očitno, da je vmes kar prepad.

Člankar ponuja razlago tega stanja in razčlenjuje vzroke. Z nekaterimi ugotovitvami je mogoče soglašati, ni pa sprejemljivo stališče, ki zavrača ideološko usmerjanje izseljenskih skupin in ponuja zgolj praktično, predvsem gospodarsko, ne pa politično sodelovanje.

Življenje človeka in družbe ni samo v zadovoljevanju organskih in nagonskih potreb in se ne ravna le po gonilnih silah nerazumske narave. Svet vodijo ideje, ki usmerjajo družbo k srečnemu sožitju ali jo pehajo v zastoj in polom. Idejam pa sledi politika, ki se po njih naravnava.

Če je res, da slabijo odnosi med slovenskih osredjem in Slovenci po svetu, je treba iskati vzroke za to predvsem v političnih danostih. To ne velja samo za tiste dele emigracije, ki so politično dejavni. Vse izseljenstvo pogreša načrta in akcije, po katerih bi se uveljavljalo načelo slovenske ustave, ki nalaga državnim organom dolžnost, da skrbe za izseljence in zdomce ter pospešujejo njihove stike z domovino. Za to ni dovolj, da se ustanavljajo parlamentarne komisije in vladni uradi. Pred tem bi bilo treba domisliti ideje in po njih izoblikovati določno izseljensko politiko. Toda pri vplivnejšem delu oblastnih struktur je očiten odpor do tako imenovane politične emigracije in se po tem ravna odnos do vsega izseljenstva. Odtod se začinja torej razdalja, ki ločuje vrhovne državne oblasti in Slovence po svetu.

Ker ni načrtnega uradnega skrbstva za izseljenstvo, je hladno do Slovencev po svetu tudi razpoloženje slovenske javnosti. Kot ugotavlja omenjeni časopisni članek, je Slovenec v matici pridobil znanje in sposobnosti modernega evropskega človeka, postal je pragma-

Kakršna bo šola, takšna bo prihodnja podoba slovenskega naroda

Dragi verniki!

Ob začetku novega šolskega leta želimo spregovoriti o vprašanju šole in izobraževanja v naši državi. Škofije in redovne skupnosti so v zadnjih letih na tem področju storile, kar so mogle. Vse cerkvene gimnazije dobro delujejo in rezultati dokazujejo, da so to šole, kakršne si starši želite. Enako velja za katoliške vrtce. Žal pa niti te vzgojne ustanove nimajo zagotovljenih razmer za normalno delovanje. V pričakovanju rešitev glede denacionalizacije je ljubljanska nadškofija ogromno investirala v Škofove zavode. Koprška škofija je začela zidati novo šolsko poslopje, ker je dosedanje premajhno. Salezijanci v Želimičnem so to delo uspešno opravili. Mariborska škofija pa še vedno čaka, da ji od šestih stavb v mestu, ki so njena last, vsaj nekaj vrnejo. To so naše in vaše skrbi za našo mladino, dragi starši, da boste razumeli, za kaj si vodstvo Cerkve prizadeva za pravično vračilo odvzetega premoženja in za popravilo krivic. Mnogi od vas naslavljate prošnje na nas škofe in na tajništvo sinode, naj kaj storimo za spremembe v slovenski šoli.

V naši mladi državi so ta vprašanja toliko bolj pereča v obdobju, ko postavljamo temelje našega šolskega sistema. S tem določamo kulturno in duhovno podobo prihodnjih slovenskih rodov. Kakršna bo šola, taka bo prihodnja podoba slovenskega naroda. Šola je torej bistvenega pomena za našo prihodnost.

nja in odmiranja. Za zdravje celotne narodne skupnosti bo bolje, če bo matična država izvajala do rojakov po svetu živo, premišljeno in široko zasnovano izseljensko politiko, izseljenci pa bodo skrbeli, da ohranjajo ne samo zavest narodnega izvora in osnovne narodne vrednote, marveč tudi močan čut moralne povezanosti in smisla za sodelovanje s slovenskim osredjem, njegovimi političnimi dejavniki in splošnimi elementi civilne družbe. K temu ne vabi samo račun o pričakovanih uspehih, marveč to nalaga predvsem postava, po kateri naj se ravnajo dobri ljudje.

Povojna komunistična oblast je z odlokom 19. januarja 1952 odpravila verouk v šoli, medtem pa je vsiljevala svoj svetovni nazor v skladu s svojo ideologijo. Z različnimi ukrepi je hotela vzeti Cerkvi in staršem, posebno vernim, vsak vpliv na mladino, kristjane pa potisniti na družbeni rob. Njen končni cilj pa je bil uničenje Cerkve in krščanske kulture na Slovenskem.

Posledice te šole so na dlani. Ne samo, da se je zamajal ves sistem krščanskih etičnih vrednot, ki so dotlej predstavljale trden temelj osebnega, družinskega in družbenega življenja. Ta šola nas je tudi oddaljila od temeljev evropske civilizacije, ki je v svojem jedru krščanska. In tako je danes svet krščanske evropske kulture mnogim Slovenkam in Slovencem tuj in nerazumljiv, kakor tudi dobršen del slovenske kulture.

Po samostojnosti smo upali, da bodo tudi slovensko šolo postavili na nove temelje. Žal se to ni zgodilo. Državni zbor je izglasoval s pičlo večino sveženj šolskih zakonov 15. marca 1996 brez predhodnega nacionalnega soglasja, na kar je Cerkev že takrat vztrajno opozarjala. V tej zakonodaji pravice staršev niso dovolj upoštevane. Premalo so poudarjene tudi odgovornosti za moralno oblikovanje mladih ro-

dov in za vzgojo v strpnosti in sožitju različno mislečih.

To je še posebno vidno v tistem zakonskem določilu, ki v državnih šolah prepoveduje vsako konfesionalno dejavnost. V naših šolah je prepovedan verouk, pa tudi kakršen koli pouk o veri, kjer bi imela Cerkev svojo besedo. To izhaja iz nestrpnosti do vere in Cerkve in bo tako nestrpnost tudi rojevalo. Če bi naša šola hotela vzgajati za strpnost in pluralnost, ne bi izključevala iz šolskega prostora katoliške vernosti in Cerkve, katerima pripada velik del naših državljanov. Naj v tej zvezi pripomnimo, da vsi mednarodni dokumenti o vzgoji in izobraževanju naročajo, da mora šola vzgajati za rasno, narodno in versko strpnost.

Izključevanje konfesionalne vernosti iz šole pa tudi pomeni, da si neka vplivna skupina lasti pravico oblikovati svetovni nazor mladih in se tako postavlja na mesto staršev in Cerkve. Tu gre za nespoštovanje splošno priznane pravice staršev in pravice otrok.

V Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic je izrecno zapisano: „Pri izvajanju funkcij, ki so v zvezi z vzgojo in izobraževanjem, mora država spoštovati pravico staršev, da zagotovijo svojim otrokom takšno vzgojo in izobraževanje, ki sta v skladu z njihovim

lastnim verskim in filozofskim prepričan-
jem" (Ur. list IV (1994), 33, str. 231). Te
možnosti v okviru državnih šol slovenski
starši nimajo, saj nimajo možnosti, da bi
bili njihovi otroci poučeni o katoliški veri
in Cerkvi tako, kakor vero razlaga Cer-
kev, in tako, kakor bi starši želeli, se
pravi na pristen in verodostojen način.

Dejansko naša šola ni v zadostni
meri povezana z vami, starši. In vendar
imate vi neodtujljivo pravico, da nadzo-
rujete šolo. Ta je dolžna spoštovati,
podpirati in nadaljevati vzgojo, ki jo otro-
ci prejema v vaši družini, kakor pravi
II. vatikanski koncil: „Ker so starši dali
otrokom življenje, jih veže kar največja
dolžnost, da otroke vzgajajo; zato je
treba priznati, da so prav oni njihovi prvi
in glavni vzgojitelji" (KV 3,1). **Nobena
državna oblast nima pravice nadome-
ščati vloge staršev, je spodrivati ali ji
celo nasprotovati, temveč jo mora
podpirati, ji pomagati in jo dopolnje-
vati.** To je skupno stališče katoliške
Cerkve in mednarodne skupnosti.

Spričo vsega tega, vas, dragi starši,
pozivamo k čutu odgovornosti. Zaveda-
jte se svojih pravic pri oblikovanju šole.
**Ne dopustite, da bi kakršna koli ideo-
logija ubijala v vaših otrocih vredno-
ste, ki so vam svete, vrednote, ki so iz
naših prednikov naredile pošten, de-
laven, klen in pokončen narod.** Dragi
starši, ne pustite, da se iz src vaših
otrok izbriše spomin na krščanstvo.

Šola, do katere imamo pravico, naj
poleg solidnega izobraževanja vzgaja v
duhu medsebojnega spoštovanja, soli-
darnosti, poštenja, odgovornosti zase in
za druge. Mlade naj pripravlja na ureje-
no družinsko življenje, naj jim vliva
državniški čut in smisel za narodno
skupnost. Vzgaja naj jih v optimizmu in
jih poziva k lastni iniciativi, k volji in
veselju do življenja. Samo tako bomo
mlade obvarovali pred nevarnostmi na-
silja, mamil in samomora. **Zato si mora-
mo po demokratični poti prizadevati
za spremembo sedanje šolske zaka-
nodaje in oblikovati šolo, ki bo v
skladu z zgodovinsko, kulturno in
versko identiteto slovenskega nara-
da.** Ves mesec avgust smo v Apostolatu
molitve molili: „Da bi slovenska javnost
spoznala velikanski pomen religiozne
vzgoje pri katehezi in verskem pouku v
šoli." V ta namen molimo še naprej.

V tej šoli ne predvidevamo verouka
v smislu kateheze, čeprav bi imeli pravi-
co tudi do tega, saj to na splošno obs-
taja v evropskih državah. Vendar nas

izkušnja uči, da je uvajanje v svet vere
in v življenje Cerkev, priprava na prvo
sveto obhajilo in birmo prej stvar verne-
ga občestva. Šola te vzgoje iz več razlo-
gov ne more ustrezno opraviti. Vodstvo
Cerkve na Slovenskem se zavzema za
to, da se v državne šole uvede pouk
o krščanstvu kot religioznem, kulturnem
in zgodovinskem pojavu in o
njemovem moralnem nauku. Ta pred-
met naj bo obvezni in izbirni, zanj pa naj
bo pristojna Cerkev. Kajti samo tako se
lahko izognemo nevarnosti, da bodo
otroci o veri in Cerkvi slišali od staršev
in v cerkvi eno, v šoli pa drugo. To ne bi
bilo škodljivo samo za vzgojo, ampak bi
bilo tudi v direktnem nasprotju s tem,
kar zahtevajo mednarodni dokumenti,
katoliška Cerkev in celo naša Ustava.
**Katoliška Cerkev se ne bo nikoli spri-
jaznila s tem, da ne bi imela nobene
soodgovornosti za to, kaj bodo o njej
in o katoliški veri poučevali mlade
rodove.**

Nikomur ne maramo vsiljevati svoje-
ga prepričanja, saj bi za ta predmet bila
odločitev svobodna: najprej bi se o tem
odločali starši, nato mladostnik sam.
Pač pa bi se s tem prostor svobode v
naših šolah širil, verni in neverni bi se
učili medsebojnega spoštovanja, svobo-
dnega in neobremenjenega javnega
izpovedovanja svojih prepričanj, hkrati
pa sodelovanja in strpnosti.

**Šola je preveč resna zadeva, da bi
si jo smel kdor koli prisvajati.** Šolska
zakonodaja mora biti sad narodnega
soglasja. Pri njej morajo sodelovati vse
strokovne, kulturne in duhovne sile, na-
vzoče med nami. Za našo prihodnost v
združeni Evropi je strokovno kvalitetno,
kulturno razgledano in duhovno bogato
šolstvo bistvenega pomena. Zato se
moramo tega vprašanja lotiti z veliko
modrostjo, brez strankarskih ozkosti in
ideoloških zavor ter gledati samo na
to, kar je v resnično dobro naše mla-
dine in prihodnosti našega naroda.

Na koncu vas vse pozivamo k večji
zavzetosti in sodelovanju v našem ja-
vnem življenju v duhu krščanskega hu-
manizma, kot ga izraža sveti Pavel: „Si-
cer pa, bratje, vse, kar je resnično, kar
je vzvišeno, kar je pravično, kar je čisto,
kar je ljubeznivo, kar je častno, kar je
količkaj krepostno in hvalevredno, vse
to imejte v mislih. In Bog miru bo z
vami" (Flp 4,8-9).

Vaši škofje

Na god sv. Gregorija Velikega, pa-
peža in cerkvenega učitelja, 3. septem-
bra 1998

SKUPNA POT V NOVO TISOČLETJE

**Spoštovani bratje duhovniki,
dragi bratje in sestre!**

Danes se množice zbirajo ob Marijinih svetiščih po Sloveniji in dokazujejo, kako je Božja mati v resnici Kraljica slovenskih src. Ljubezen slovenskega naroda do Marije je trdna in je ne more omajati nobena preizkušnja. To je očitno posebno danes, ko obhajamo njen največji praznik, njeno vnebovzetje.

Leta 1950 je Pij XII. razglasil kot od Boga razodeto resnico, da je bila „brezmadežna Božja porodnica in vedno devica Marija, potem ko je dovršila tek svojega zemeljskega življenja, s telesom in dušo vzeta v nebeško slavo“.

Če je bila verska resnica o Marijinem vnebovzetju razglašena šele sredi našega stoletja, pa je vera krščanskega ljudstva v to skrivnost mnogo starejša. Pravzaprav ima svoje korenine v samih začetkih krščanstva; Cerkev obhaja ta praznik že od prvih stoletij dalje. S tem Cerkev oznanja svoje upanje v dovršitev človekove usode. To je: povečanje človeka s Kristusom.

Drugi vatikanski koncil poudarja pomen in vlogo Marijinega vnebovzetja: „Jezusova mati je v nebesih že poveličana po telesu in duši in je kot taka podoba in začetek Cerkve, ki bo dovršena v prihodnjem veku. Marija tako sveti tu na zemlji potujočemu božjemu ljudstvu kot znamenje trdnega upanja in tolažbe - dokler ne pride Gospodov dan (C 68)“.

Pomen tega praznika je torej ta: Bog je cilj našega življenja. Dovršitev in dopolnitev našega zemeljskega potovanja je srečanje z Bogom. Samo v Njem je naša dovršitev, samo božansko življenje ustreza zahtevam našega srca. Vemo, da Marija že živi to življenje. Ona je prvi in najlepši sad odrešenja. V svoji duši in telesu je bila že vzeta v nebeško slavo.

Ta praznik nas mora utrjevati v veri; v veri v naše vstajenje in večno življenje pri Bogu, v veri v naše vnebovzetje. To je naše upanje: življenje pri Bogu v duši in telesu. Ne bo uživala božjo navzočnost samo duša, ampak tudi naše telo. Kajti krščanstvo ne prezira telesa in ne razvrednoti tega sveta. Pravzaprav nikjer človek ni vzet tako resno, nikjer njegovo življenje nima take cene kot v Kristusu in po njem.

Bratje in sestre, danes obnavljamo posvetitev slovenskega naroda Mariji, ki je bila prvič izvršena leta 1992. Pos-

vetitev ne pomeni samo, da se izročamo Marijinemu varstvu in ji zaupamo sebe in usodo svojega naroda. V posvetitvi izražamo tudi voljo, da vstopimo v svet vere in zaupanja, v katerem je živela Marija, da sprejmemo sveti evangelij za vodilo našega življenja in da oblikujemo sebe in svet okrog sebe po evangeliju.

To pomeni odgovornost za nas, odgovornost za narod, odgovornost za družbo in državo, v kateri živimo.

Kaj opažamo med nami v zadnjih mesecih in letih?

Med tem ko se oddaljuje obdobje, ko smo si priborili svojo samostojnost, opažamo med nami vse več razočaranja, vse več otopelosti, nekakšno mrtvilo, ki je vse bolj očitno v naši družbi. Ljudje se odtegujejo odgovornosti za družbo. Do države se obnašajo, kot da ni njihova. Čutijo se nemočne spričo tega, kar se dogaja na gospodarskem področju, do politike pa imajo prejkone negativen odnos. In zato se umikajo v zasebnost, mislijo in skrbijo le zase in za svoje najbližje. Angažiranje v javnem življenju jih ne zanima.

Kje so vzroki za to naše žalostno stanje?

Tu so nedvomno najprej ostanki totalitarne miselnosti, s katero ali nismo hoteli ali nismo znali prekiniti. Mislili smo, da je dosti, da zamenjamo politični sistem, da iz totalitarizma pre-

idemo v demokracijo, pa bodo vsi problemi rešeni. Podcenjevali smo posledice komunističnega obdobja.

Češki predsednik Václav Havel primerja stanje človeka po totalitarizmu s stanjem zapornika, ki so ga ravnokar izpustili iz ječe. Tak človek se v svobodi ne znajde, ne upa si odločiti in prevzemati odgovornosti. Svoboda je zanj predvsem breme in „nostalgično se ozira za varnimi zidovi in pazniki, ki so mislili namesto njega“.

Take miselnosti je veliko tudi med nami. Ne upamo si svobodno misliti in prevzemati nase odgovornosti! Ne upamo si odločiti in izpostavljati v javnosti. Mnogi so celo mnenja, da je bolje, da drugi mislijo namesto njih.

Po drugi strani smo mislili, da bodo prenovo prinesle že same gospodarske reforme. Zelo površno smo gledali na prihodnost naše družbe in države ter posvetili premalo pozornosti medsebojnemu odnosom. Sprava ne steče in ne steče. Družbeno pravičnost in solidarnost le redkokdaj omenjamo, kot da sta nepomemben dejavnik v naših medčloveških odnosih.

Skratka, naša družba pozablja na etične in duhovne vrednote. Brez teh pa v družbi nič ne more delovati, nič ne more biti uspešno, niti gospodarstvo ne. Kajti gospodarstvo, ki prezira duhovne in moralne vrednote, propada, kot je propadlo komunistično gospodarstvo.

In ravno to se nam dogaja danes. Ko iz tedna v teden obiskujem slovenske župnije in se srečujem z ljudmi, opažam, da jih je vse več, ki so ostali brez dela, denar iz njihovih podjetij in tovarn pa je poniknil bogvekam. Bržčas v žepe novih lastnikov, ki ga spretno kopičijo v domačih in še raje v tujih bankah. Tako je danes med nami vedno več revežev ob peščici novih bogatašev. To pa niso perspektive zdravega in uspešnega gospodarstva. To lahko temelji samo na poštenosti, na pravičnosti, na enakosti, na medsebojnem zaupanju in solidarnosti.

Še en vzrok je, ki povzroča, da naša družba ni zdrava in uspešna kot bi lahko bila. To je pomanjkanje čuta za civilno družbo.

Še vedno smo prepričani, da mora država imeti vse v svojih rokah. Še vedno manjkajo med nami pobude, da bi si sami organizirali življenje, da bi sami nekaj storili na tem ali onem področju. Dejansko tudi naša sedanja

Gospodov dan

LOJZE KUKOVICA

(2) Nedelja - dan človeka

Ob nedeljah naj bi se človek vsaj za kratek čas odvrnil od materialnih skrbi in se posvetil višjim, duhovnim vrednotam, npr. občudovanju naravnih lepote in podobno. Če torej človek po šestih dneh dela išče oddiha in obrne svojo pozornost k drugim življenjskim vrednotam, s tem samo sledi zdravemu nagnjenju svoje narave in torej božji volji.

Nedelja pa mora nuditi kristjanu tudi čas in priložnost za dela usmiljenja. Kdor je deležen Kristusovega veselja, je naravno, da hoče to veselje deliti z drugimi. Če ni tako, potem njegovo veselje ni res krščansko. Kristus sam je povezoval pravo veselje z ljubeznijo do bližnjega: „Če boste spolnjevali moje besede, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem tudi jaz spolnil zapovedi svojega Očeta in bivam v njegovi ljubezni. To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas popolno. To je moja zapoved, da ljubite drug drugega, kakor sem vas ljubil jaz” (Jn 15, 10-12). Zato je bilo nedeljsko združevanje za kristjane že od apostolskih časov naprej tudi priložnost za pomoč revnim. Tako so jih učili apostoli in za njimi cerkveni očetje in sicer včasih s patetičnimi besedami, ki še danes naredijo na

človeka velik vtis. Tako govori npr. sv. Janez Krizostom obiskovalcem nedeljske maše: „Želiš počastiti Kristusovo telo? Potem ga ne zaničaj, ko ga srečaš nagega v revežih. Ne časti Kristusa tukaj v templju s svilenimi prti, če ga potem, ko greš iz cerkve, pustiš v mrazu in goloti. Kajti tisti, ki je rekel 'to je moje telo', in to svojo besedo uresničil, je tudi rekel: 'Bil sm lačen in mi niste dali jesti.' In še naprej: 'Česar niste storili kateremu mojih najmanjših, tudi moji osebi niste storili...' Kakšno vrednost ima, če krasiš Kristusovo mizo z zlatimi posodami, če pa Kristus umira od lakote? Najprej daj jesti lačnemu, potem boš pa s tistim, kar ti ostane, okrasil Kristusovo mizo.”

Kristjan naj torej v nedeljo s čisto konkretnimi dejanji skuša pokazati, da človek ne more biti srečen „sam”. Prav gotovo bo našel v svojem okolju kakega bolnika, starčka ali osamelega človeka, ki prav ob nedeljah bolj živo občuti svojo samoto, svoje trpljenje in svojo revščino. Na kak praznik povabiti k svoji mizi osamelo osebo, obiskati bolnika, nesti hrano revni družini, posvetiti nekaj časa prostovoljnemu delu v bolnišnici - to so nekateri načini, kako prenesti v življenje Kristusovo ljubezen, prejeto pri evharistični mizi.

Glavna ladja bazilike sv. Pavla v Rimu

zakonodaja ne pospešuje civilne družbe in njenih organizacij. Naj omenim samo primer Karitas, zelo razvejane in uspešne cerkvene organizacije, ki je predvsem v rokah laikov, in je med drugim zbrala - če se ne motim - 100 milijonov tolarjev za Posočje. Ta organizacija še danes nima pravno opredeljenega statusa. In nihče ne ve, kdaj ga bo dobila. Verjetno je tudi zavlačevanje urejevanja odnosov med Cerkvijo in državo krivo, da ne pride do nobene rešitve, ker pač nekateri med nami ne marajo civilne družbe, katere del je Cerkev. In ker se civilna družba ne razvija kot bi se morala, je tudi politika negotova, majava in ne vzbuja zaupanja med nami.

Brez civilne družbe se ljudje ne morejo v polnosti razvijati in uveljavljati kot družbena bitja. Mnogi se zato umikajo v zasebnost, do družbe ne čutijo odgovornosti, do politike pa so vse bolj nezaupljivi.

Dragi bratje in sestre! Slovenska sinoda ima za geslo „Izberi življenje”. To je naša skupna pot. To je skupna pot slovenskih vernikov v novo tisočletje. Hočemo biti na strani zdrave in uspešne slovenske družbe, prispevati hočemo svoj delež, kot državljani in člani tega naroda. Med nami moramo marsikaj spremeniti. Najprej se moramo otresti ostankov preteklosti, tiste hromeče miselnosti, ki nam je prepovedovala kakršnokoli pobudo v javnosti, kakršnokoli odgovornost. Ko vsako nedeljo srečujem množice po slovenskih farah, se sprašujem, kaj delamo v tej družbi; kako da v tej družbi ni bolj čutiti našega vpliva.

Bratje in sestre, vsi smo poklicani, da prevzamemo svojo odgovornost v tej družbi. Potrebno nam je več državljanske zavesti, da bomo mogli v tej državi prispevati svoj delež, v sodelovanju z vsemi, „ki v srcu dobro mislijo”. Nikogar ne izključujemo. Nismo proti nikomur, ki ima pozitivno vizijo te dežele in tega naroda. Samo s totalitarnim mišljenjem in z ostanki totalitarizma se ne moremo strinjati, saj je to proti demokraciji, proti zdravim človeškim odnosom in nam ne pripravlja nobene prihodnosti.

Ko smo danes zbrani pri Marijinem svetišču na Brezjah, se moramo ostreje zavedati svoje krščanske in državljanske odgovornosti za družbo in državo. Poglobiti moramo svojo vero, svojo krščansko zavest in zavest pripadnosti Cerkvi. Le tako bomo mogli nalogo, ki je pred nami, uresničiti z Božjo pomočjo in pod Marijinim varstvom. Amen.

Rožni venec

EMILIJAN CEVC

O, prelepa preprostost vere, kakšne velike darove nam podarjaš s svojimi beraškimi rokami in koliko zahtevaš od našega visokega razuma v zameno zanje! Ti bi menda hotela, da bi vse zaželeno zaklade sveta prodali za posvaljkano vrvco, ki so na njej nanizane lesene jagode in ki ni vredna prgišča orehov...

Da, vse to zahtevaš! Vsem zakladom sveta se moramo odreči, bleščeči razum moramo zapreti v železne skrinje ter ga z deveterimi ključi zakleniti - in tedaj nam bo podeljeno vse bogastvo siromaščine. Nenehno nam morajo biti roke združene v školjko prosečega prgišča, do poslednje poti jih mora vezati vrvca, ki so na njej nanizane jagode... Zakaj vsaka izmed teh jagod kipi v soku milosti. Ta sok je opojen kakor staro vino in sam Bog hoče, da utonemo v njem...

O, prelepa preprostost vere, veliko si nam podelila s tem starim družinskim molkom, ki visi na porjavelem žeblju na steni omare. Nanj so navezani najlepší spomini mojega življenja.

Nedelja - dan vseh dni

Leta, ki jih je božji Sin preživel na zemlji, so središče časa. Sicer je res, da je bil Kristus človek in Bog od prvega trenutka svojega spočetja, je pa tudi res, da je šele z vstajenjem njegova človeška narava prejela polno poveljanje. Vse, kar se bo zgodilo do konca sveta, je končno samo razvijanje in uresničevanje tega, kar se je zgodilo na dan, ko je izmučeno telo Križanega z močjo Svetega Duha vstalo iz kraljestva smrti in tako postalo tudi vir novega življenja za človeštvo. Zato kristjan ne pričakuje kakega novega odrešenja, kajti odrešenje se je že uresničilo.

Cerkev je od vsega početka tako uredila liturgični koledar, da je v njem našla osrednje mesto velika noč, praznik Kristusovega vstajenja. Drugo važno mesto pa je dala nedelji kot vsakotedenski veliki noči. Zato naj bi tudi verniki posebno važnost pripisovali nedeljski evharistiji kot središču cerkvenega leta. Vsi drugi prazniki naj kot planeti okrog sonca

Črne kroglice so nanizane na močni pleteni vrvci. Tudi križ na vozlišču je lesen, le obroček, ki je nanj pritrjen, je iz kosti. O, ta križ! Ves je že obrabljen od prijemov in poljubov; komaj še razločim Kristusovo telo na njem. Pri križu se začenja in konča naša molitev. To je svetinja brez zlate skrinjice, skrita le v žlahtno pátino stoletnih molitev. Mož ali žena, ki ga je prvi posvetil s svojo molitvijo, že zdavaj počiva v Bogu, toda rožni venec nas še druži z njim. Kakor plezalci smo, ki so v gorski steni navezani na rešilno vrv in to vrv drži sama Mati božja v rokah. Vemo, da ne bomo padli, dokler se je bomo oklepali. Dragocenejša je od materinega poročenega prstana in uhanov, dragocenejša od sladkodiškega rdečega albuma v omari...

Ne, brez molka bi ne bilo našega doma, kakor bi ne bilo družine brez očeta in matere.

To je prav tisti rožni venec, ki si ga otroci iz roda v rod obešajo okoli vratu in poljubljajo križec. Ko sem bil še tako majhen, da sem komaj segel

krožijo okoli teh dveh liturgičnih sonc. Za Kristusovimi pa zavzemajo posebno mesto tudi Marijini prazniki, ker je Marija na najodličnejši način, kot ostali svetniki, povezana s Kristusovim življenjem in njegovim odrešilnim delom.

Kristjani moramo biti prepričani, da ne živimo polno svoje vere, če se ne udeležujemo redno nedeljske evharistije. Nedeljska maša se ne more primerjati z nobenim drugim bogoslužnim dejanjem. Pri nedeljski maši se vsa krščanska občina zbere okrog oltarja kot ovce okrog dobrega Pastirja, da jih poučuje in hrani za težavno pot proti večni domovini. S to zavestjo veličine nedeljske evharistije morajo kristjani presoati tudi moderno kulturo tedenskega počitka, ki ju novopoganski svet okoli nas pogosto preživlja površno, če ne naravnost grešno. Za kristjana je nedelja neizmerno več kot navadni weekend - konec tedna. Je dan srčnega veselja, ker kristjan ta dan praznuje „Gospodov dan“, dan Kristusovega vstajenja.

Tako preživljana nedelja je tudi

na mizo, sem se z njim igral. Prerezal sem vrvco, raztresel kroglice po tleh ter jih kotalil po izbi. Potem sva jih s staro teto iskala pod mizo, pod omaro, pod posteljo, vsepovsod - in vsako sem moral poljubiti... To je tisti rožni venec, ki nam je polzel med prsti ob posteljah umirajočih ter spremljal njih duše pred božjo sodbo...

O, ve, lepe, obrabljene jagode! Očenaševe so velike kakor orehi, zdravamarije kakor češnje. Kadar

pričevanje za druge. Jim je oznanilo, da je čas, ki pripada Kristusu, vir veselega upanja in pričakovanja prihodnosti in obenem priložnost, kako spremeniti bežne trenutke življenja v seme večnosti. Je to dan, ko vsa Cerkev vzklika k svojemu Gospodu: „Marana tha! Gospod, pridi!“ S tem vzklikom upanja in pričakovanja kristjani hodimo, nedeljo za nedeljo, proti nedelji brez konca v nebeškem Jeruzalemu.

Končno nedelje ni brez Marije, kajti ko verniki pri maši poslušamo božjo besedo, se pri Mariji učimo, kako je treba to besedo „ohraniti v svojem srcu in jo premišljevati“, kot je to delala ona. Z Marijo se tudi veselimo vstajenja in se z njo zahvaljujemo Bogu za njegovo usmiljenje: „Svoje usmiljenje naklanja iz roda v rod tistim, ki se ga bojijo.“ Od nedelje do nedelje hodi potujoče božje ljudstvo po Marijinih stopinjah z zavestjo, da njeno materinsko posredovanje dela molitve, s katerimi se obračamo na sveto Trojico, še posebno učinkovite.

zdrkne druga za drugo, je slišati kot bi z velike višine kanila kapljica vode na skalo. Tako okorno so izrezljane iz lesa, niti povsem okrogle niso; podobne so molitvam izmučenih ljudi. Ni hče razen Boga ne ve, koliko zdravamarij je že zdrselo po teh jagodah v nebeški ribnik. Čez sto let so že stare, dvesto let morda, in vsakokrat, ko udari pri molitvi druga ob drugo, potrka na rajske duri: Tik - poslušaj, dobri Bog, usmili se nas... Saj si se za nas učlovečil, za nas trpel, nam v pričevanje od mrtvih vstal..."

Vsaka jagoda je zaznamovana v nebeških urbarjih kot zrno, vrženo v zorano njivo, ki obrodi stoteren sad.

Spomin božičnih večerov:

Duh kadila in kaplje blagoslovljene vode, svetloba svečk pred jasicami in napev božične pesmi. Tako lepo je moliti: „ki si Ga Devica rodila!“ Med vsemi rožnovenskimi skrivnostmi mi je ta najljubša! Ob njej vedno zagledam Devico Marijo, ki kleči ob jasliah, kjer leži sveto Dete, in angele, ki pojo glorioji nad pastirskimi poljanami. Vselej mi je žal, kadar je je konec. - Sveti večer je nekaj tako lepega - in brez rožnega venca vendar ni svetega večera! Očetov glas je tedaj pritajen, lahko se tresoč, in vsak sveti večer ima oče solze v očeh, da se lesketajo lučke v njih. Morda bom jaz nekoč prav tako jokal, če mi bo Bog podaril to milost! Kadar si hočem zamisliti očeta najlepšega, ga vidim, kako kleče in s solzami v očeh moli rožni venec pred jasicami.

In večeri v postu:

Sonce zaide že navsezgodaj. Med dež se meša še sneg, kajti pomlad prihaja počasi. Čas Kristusovega trpljenja! Tedaj se blešči na sleherni jagodi rožnega venca kapljica Gospodove krvi, ki jo je na Oljski gori potil, ki jo je pod udarci bičev prelil, ki mu jo je na trnova krona iztisnila, ki mu je na bridki križevi poti tekla iz ranjenih nog in ki se mu je iz rane v ljubečem srcu ulila po poslednjem kriku...

Bog je za nas umrl!

Toda takoj nato:

Glas velikonočnih zvonov; vesela procesija skozi prvo pomlad - in preden sedemo k žegnju, zazveni iz očetovih ust kakor zmagovalna hvalnica: „Ki je od mrtvih vstal..."

Vsi smo združeni na kolenih pred Bogom: oče in mati in bratje in Bog je sredi med nami - v zaupanju govorim, ne v predrznosti! - Včasih najmanjši zajoka in mati ga vzame v naročje ter

SVETA TEREZIJA

Deteta Jezusa -

CERKVENA UČITELJICA

LOJZE KUKOVICA

15-letna Terezija, aprila 1888

Na svetovno misijonsko nedeljo, 19 oktobra lanskega leta, je Janez Pavel II. pred veliko množico ljudi na trgu sv. Petra v Vatikanu proglasil sv. Terezijo Deteta Jezusa za cerkveno učiteljico. To je bilo samo nekaj dni po stoti obletnici njene smrti. Mala Terezika, kot jo Slovenci ljubeznivo radi imenuje-

ga na lahko zaziblje.

Vem, če bomo s to ogrlico milosti okrašeni stopili na dan plačila pred groznega Boga - nam bo sodba lahka in radostna kakor velikonočna hvalnica.

Postelja je pregnjena z rožnatim pregrinjalom. Zavesa ob oknu se napihuje v vetru. Večer prihaja.

Koliko ljudi bo zdaj zdaj pokleknilo ob priviti svetilki okoli domače mize in koliko ust bo polglasno odgovarjalo molitvi očetov...! In vse vesolje bo zvenelo z njimi, kajti Bog ima

mo, tudi zato da jo ločimo od Terezije Avilske ali Terezije Velike, druge ustanoviteljice karmeličanskega reda, je tako postala 33. „cerkvena učiteljica“. Do 2. vatikanskega koncila je Cerkev v skoro dvatisočletni zgodovini imela le 30 cerkvenih učiteljev, med njimi 20 škofov iz krščanskega Vzhoda in Zahoda, 9 duhovnikov in enega diakona.

S častnim naslovom „cerkvenega učitelja“ je Cerkev odlikovala v zgodovini osebe, ki so se odlikovale po velikem teološkem znanju in svetosti življenja, in ki so po svojem nauku in življenju imele velik vpliv v Cerkvi, bodisi že v času svojega življenja, vsekakor pa pozneje. Med temi 30 cerkvenimi učitelji so posebej znani in slavni npr. sv. Avguštin, sv. Ambrož, sv. Janez Zlatousti, sv. Tomaž Akvinski in sv. Frančišek Saleški. Leta 1970 je papež Pavel VI. zboru cerkvenih učiteljev pridružil še dve imeni in sicer tokrat dve ženski: sv. Katarino Siensko in sv. Terezijo Avilsko. Sedaj pa je v to vrsto „žarečih sonc“, kot cerkvene učiteljice imenuje pesnik Dante v svoji nesmrtni pesnitvi La Divina Comedia, Janez Pavel II. prištel še sv. Terezijo Deteta Jezusa, našo Malo Terezijo.

Ko je papež nekaj mesecev prej v Parizu povedal, da namerava sv. Terezijo proglasiti za cerkveno učiteljico, so bili mnogi katoličani močno

na svojem rožnem vencu nanizane same nebeške zvezde in planeti so namesto očenašev in gibljejo, gibljejo se, pokorni volji ustvarjalnih prstov. Premikanje ozvezdij se mi zdi kakor ena sama vesoljna molitev...

O, rožni venec, čudež božje tehnike, nebeški telefon! Po njem se pogovarjava z Bogom - in veliko si ima va povedati!

Moj Gospod in moj Bog!

Brez besed spuščam jagodo za jagodo. Edina molitev, ki jo zdaj znam, je:

„Hvala ti za vse!“

presenečeni nad to novico, češ kakšne razloge ima najvišja cerkvena avtoriteta za podelitev te izredne časti neki sicer ljubki svetnici, ki pa da se komaj da postavljati v isto vrsto z drugimi cerkvenimi učitelji. Živela je resda svetniško, ni bilo pa takoj vidno, kakšne posebne zasluge naj bi imela na področju krščanskega nauka, da bi zaslužila takšno čast. Morda edina, ki ni bila nad tem naznanilom presenečena, je bila Mala Terezika sama v nebesih, kajti le eno leto pred smrtjo je rekla: „Kljub svoji majhnosti bi hotela razsvetljevati duše kot preroki, cerkveni učitelji...; čutim v sebi poklic... učitelja.“

O Mali Tereziki je dejal že Pij X., da je „največja svetnica modernih časov“, medtem ko jo je Pij XI., ki jo je leta 1920 proglasil za blaženo in dve leti pozneje za svetnico, imenoval „učiteljico življenja“ in „zvezdo mojega papeževanja“. Isti papež je Terezijo proglasil za zavetnico, skupaj s sv. Frančiškom Ksaverijem, vseh misijonov, čeprav po vstopu h karmeličankam ni nikdar več stopila čez prag svojega samostana. Tudi papež Pavel VI. je imel Terezijo v visoki časti. Tako jo je ob stoletnici njenega rojstva (1873-1973) imenoval „učiteljico molitve in krščanskega upanja“. Pa ne le papeži, temveč tudi nekateri veliki krščanski misleci in pisatelji svojega časa so občudovali izvirnost in aktualnost njenega teološkega nauka; med njimi npr. Paul Claudel, George Bernanos in Francois Mauriac.

Da moremo vsaj nekoliko razumeti, kaj je privedlo Janeza Pavla II., da je proglasil Malo Tereziko za cerkveno učiteljico, je treba odgovoriti na nekatera osnovna vprašanja, kot npr. kdo je pravzaprav sv. Terezija Deteta Jezusa, kateri je njen teološki in duhovni nauk in v kakšnem smislu jo smemo imeti za učiteljico vere in duhovnega življenja. Papež sam odgovarja na ta 3 vprašanja v apostolskem pismu „Znanost božje ljubezni“, objavljenem ob priložnosti njene proglastitve za cerkveno učiteljico. Med drugim pravi papež v tem pismu sledeče: „Med malimi, katerim se na prav poseben način razodevajo skri-

vnosti božjega kraljestva, zavzema posebno odlično mesto sv. Terezija Deteta Jezusa, redovnica iz reda bosonogih karmeličank, katere letos praznujemo prvo stoletnico njenega vstopa v nebeško domovino. Terezija je učiteljica duhovnega življenja s svojim naukom, ki je hkrati preprost in globok in ki ga je ona črpala v evangeljskih virih pod vodstvom božjega Učenika. Duhovnost sv. Terezije je splošno poznana kot „mala pot“ ali „pot duhovnega otroštva“.

Njeno življenje in njen nauk je poznan iz njene avtobiografske knjige, poznane pod imenom *Po vest duše - knjige*, ki je sestavljena iz treh rokopisov, ki jih je svetnica napisala na prošnjo in pobudo svojih karmeličanskih sester. Knjiga je bila takoj po natisku katoliški best-seller, prevedena je bila na približno 50 jezikov in tiskana v milijonih izvodov.

Kdo je Terezija Deteta Jezusa?

Terezija Martin je bila rojena 2. januarja leta 1873 v Alençonu, v Franciji. Njeni starši so bili Ludvik Martin in Celina Guérin, ki sta kot fant in dekle sama želela vstopiti v redovniški stan, pa sta morala spoznati, da ju Bog ni poklical na to pot. Oba sta živela zelo svetniško in zato za oba teče svetniški postopek, ki je že blizu konca. Ko je Terezika imela 4 leta, ji je umrla mati. Po materini smrti se je družina preselila v Lisieux, kjer je Terezika obdana od ljubezni očeta in sester prejele skrbno vzgojo, polno ljubezni, pa tudi trde zahtevnosti.

Na binkošti leta 1883 je Terezija čudežno ozdravela od težke bolezni na priprošnjo Naše ljube Gospe Zmagovalke, ki jo je družina Martin zelo častila. Šolo je Terezija obiskovala pri benediktinkah v Lisieuxu. Z enajstim leti je prejela prvo sv. obhajilo - dogodek, ki je bil združen s posebnim notranjim doživetjem milosti intimnega združenja s Kristusom. O božiču 1886 je doživela novo veliko milost, ki jo sama označuje kot svoje „popolno spreobrnjenje“. Okrepljena s to milostjo dokončno čustveno preboli izgubo matere in začne, kot sama pravi, „pot velikana“ h krščanski popolnosti.

Terezija bi rada vstopila h karmeličankam v Lisieuxu, kamor sta nekaj let prej že vstopili njeni sestre Pavlina in Marija. Toda zaradi svojih mladih let ne more biti sprejeta. Imela je namreč šele 15 let. A Terezija ni obupala nad svojim skorajšnjim vstopom v samostan. Ob priložnosti nekoga romanja v Italijo, se je Terezija med avdienco, ki jo je papež Leon

Sv. Terezija in njena „znanost božje ljubezni“

Temeljna poteza Terezijine duhovnosti, zaradi katere ji je bil podeljen časten naslov cerkvene učiteljice, je njen vzvišen nauk o svetosti. Janez Pavel II. je v že omenjenem apostolskem pismu takole označil to njeno odliko: „V njej občudujemo neki poseben dar modrosti. Terezija, ta mlada karmeličanka, brez posebne teološke priprave, a razsvetljena po luči evangelija, se čuti poučeno od božjega Učitelja, ki je, kot to ona sama pravi, „Učitelj učiteljev“, od katerega prejema 'božji pouk'. Čuti, da so se na njej uresničile besede Svetega pisma: „Če je kdo majhen, naj pride k meni“. Zaveda se, da je bila poučena v znanosti ljubezni, ki se prikriva pametnim in modrim, katero pa je božji Učitelj naklonil njej, majhni“.

Njen nauk je v skladu ne le s Svetim pismom in s katoliško vero, temveč je še posebej odličen zaradi dosežene globine in modrostne sinteze. „Njen nauk - pravi papež - je obenem izpoved vere Cerkev, izkustvo krščanskih skrivnosti in pot k svetosti“. Sv. Terezija nudi strnjen nauk krščanske duhovnosti. Združuje teologijo in duhovno življenje z močjo in avtoriteto ter z veliko prepričevalno silo, kot to dokazuje dejstvo, kako je krščansko ljudstvo vse od začetka sprejelo in širilo njen nauk.

V spisih sv. Male Terezije bomo zastonj iskali sistematičen nauk o Bogu in božjih stvarnostih, lahko pa v njih odkrijemo svetlo in živo pričevanje vere, ki po eni strani z zaupno ljubeznijo sprejme božje usmiljenje in Kristusovo odrešenje, po drugi strani pa istočasno razodeva skrivnost Cerkev in zahtevo po svetosti. Zato se naši svetnici iz Lisieuxa po pravici sme priznati naslov cerkvene učiteljice. „O Tereziji iz Lisieuxa - pravi Janez Pavel II. naprej - moremo reči to, kar je naš prednik Pavel VI. rekel o drugi mladi svetnici, učiteljici Cerkev, Katarini Sienski: „To, kar človeka najbolj prevzame pri tej svetnici, je njen dar vlite modrosti, ali drugače povedano, kako jasno in globoko je dojela božje resnice in verske skrivnosti. Sicer je imela tudi velike naravne darove, toda ti so bili čudovito obogateni z darom modrosti Svetega Duha“.

Jedro Terezijine duhovnosti je nauk o usmiljeni ljubezni troedinega Boga. Terezija sama je postala takorekoč „živa podoba“ božjega usmiljenja do vseh človeških otrok. Seveda je bil kot za vse druge svetnike tudi za Terezijo središče in polnost razodetja Jezus Kristus, kateremu se je Terezija izročila kot svojemu nebeškemu Ženinu. V srcu Cerkev „je našla svoj poklic kontemplativne redovnice in misijonarke“. Svojo duhovnost je črpala predvsem v Svetem pismu, ki ga v svojih spisih neštetokrat navaja. Napajala pa je svojo dušo tudi v Hoji za Kristusom, v spisih sv. Terezije Avilske ter sv. Janeza od Križa. Cerkev zato visoko ceni Terezijin doprinos h krščanski duhovnosti. Vsi papeži 20. stoletja, od Pija X. do Janeza Pavla II., so vsi izrecno govorili o „mali poti božjega otroštva“, ki jo je odkrila sv. Terezija. Še celo novi Katekizem Katoliške Cerkev se na 6 mestih izrecno sklicuje na njeno duhovnost.

Po vsem rečenem se zatorej ne smemo čuditi, da je Janez Pavel II. Malo Terezijo proglasil za cerkveno učiteljico. S tem je ustregel velikemu številu svojih škofovskih sobratov, ki so ga za to že dolgo prosili, in velikega števila vernikov iz vsega sveta, katerih prošnje za proglašenje Terezije kot cerkvene učiteljice so prihajale v Rim. Mogočni 'amen' velikanske množice ljudi, zbranih na trgu sv. Petra v Rimu, in pa burno ploskanje vernikov po razglasitvi sta izrazili papežu hvaležnost in veselje za novo cerkveno učiteljico.

Pri naslednjem angelovem češčenju na istem rimskem trgu je Janez Pavel II. znova poudaril, da je „sicer Terezija najmlajša med cerkvenimi učiteljici, toda njena mala pot je tako zrela in smela, njeni verski uvidi v njenih spisih so tako obširni in globoki, da zasluži mesto med velikimi duhovnimi učitelji. Terezija iz Lisieuxa je odkrila, da je njena mala pot duhovnega otroštva ne le pot, po kateri je ona prišla do svetosti, ampak da je to tudi pot, na katero smo poklicani vsi kristjani. Mala pot je v resnici najodličnejša pot k svetosti, ker postavlja v središče ljubezen do Boga in do bližnjega“. Po vsem tem ni presenetljivo, da so tudi njene zadnje besede prihajajoče iz njenih umirajočih ustnic bile: „Moj Bog, ljubim te“.

XIII. podelil vernikom iz Lisieuxa, opogumila, pokleknila predenj in ga prosila, da bi ji dovolil vstopiti h karmeličankam kljub svojim mladim letom. Nekaj mesecev pozneje, 9. aprila 1888, se ji je želja izpolnila: vstopila je v karmelski samostan v Lisieuxu, ki ga ni več zapustila. Manj kot eno leto pozneje je naredila prve redovne zaobljube. Terezija Deteta Jezusa in sv. Obličja - to redovniško ime ji je bilo dano - je v Karmelu pogumno nastopila pot popolnosti in svetništva. In sicer v duhu in po pravilih svoje velike predhodnice in ustanoviteljice karmeličank, sv. Terezije Avilske. Svojo svetniško pot je hodila sredi najbolj preprostih in vsakdanjih opravil, katere ji je nalagala redovna pokorščina. Težko je bila preskušana od dolge duševne bolezni svojega očeta, ki je umrl v umobolnici leta 1894. Jedro in središče vsega prizadevanja za svetost je bila Tereziji ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega. Kot učiteljica novink je sebi zaupane novinke učila „malo pot duhovnega otroštva“. Ob tem tudi sama vedno globlje prodira v skrivnost Cerkev. Iz ljubezni do Kristusa, katerega nevesta hoče biti, se čuti vedno bolj poklicana k apostolskemu in misijonskemu poklicu.

Dne 9. junija leta 1895 se popolnoma in dokončno izroči kot žrtev usmiljeni božji Ljubezni s posebno posvetilno molitvijo. Eno leto pozneje odkrije prve znake svoje težke bolezni, jetike, ki jo bo dve leti pozneje pripeljala v smrt. Terezija sprejme to prvo naznanilo kot obisk in klic svojega božjega Ženina. A istočasno jo Bog potopi v strahotno mistično noč preskušnje vere, ki bo trajala do smrti. Tereziji se zdi, je prepričana, da je izgubila vero, da je obsojena na pogubljenje; a čim večja je tema, tem večje je njeno slepo zaupanje v neskončno božje usmiljenje. Ko se bolezen začne resno slabšati, preselijo Terezijo v bolniški oddelek samostana. Njene krvne sestre karmeličanke in druge sestre sprejemajo iz njenih ust besede zadnjih tednov njenega življenja. Njene bolečine naraščajo, a Terezija jih prenaša z junaško potrpežljivostjo, dokler ne pride ponjo njen božji Ženin, v večernih urah 30. septembra leta 1897. Njene zadnje besede so: „Moj Bog, jaz te ljubim“.

Človek ni dovolj sam sebi

JURIJ PALJK

V nedeljo, 7. junija, na praznik Sv. Trojice, je papež Janez Pavel II. med sv. mašo govoril o Svetovnem misijonskem dnevu, ki bo letos potekal 18. oktobra.

Sveti oče se od prvega dne, ko je bil imenovan za papeža, zaveza za misijonsko delo Cerkve in se zaveda nezamenljive vloge, ki jo imajo misijonarji v svetu. Obenem se tudi zaveda, da je v Cerkvi Sveti Duh tisti, ki „veje, kjer hoče“. Prav delovanje Svetega Duha v Cerkvi, ki je občestvo združenih, in v svetu je sveti oče namenil glavni del svoje pridige. Navajamo nekaj misli iz papeževe homilije:

„Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih meja sveta. (Apd 1, 8)

Svetovni misijonski dan v letošnjem letu, ki je posvečeno Svetemu Duhu, samo dve leti pred velikim jubilejnim letom 2000, lahko ima samo v Svetem Duhu svojo oporno točko. Prav Sveti Duh je namreč glavni dejavnik vsega cerkvenega misijonskega poslanstva, ki „zasije v vsem svojem sijaju v misijonskem poslanstvu ad gentes, kot je to bilo v prvotni Cerkvi“ (Encikl. Redemptoris missio, 21).

Gotovo ne moremo razumeti delovanja Svetega Duha v Cerkvi in svetu s statističnimi analizami ali z drugimi pripomočki človeške znanosti, kajti delovanje Svetega Duha je na drugem področju, to je na področju milosti, ki jo zaznavamo z vero. Večkrat gre za skrito in skrivnostno delovanje, vendar gotovo zelo učinkovito. Sveti Duh ni izgubil pogonske sile, ki jo je imel v času, ko se je Cerkev rojevala; tudi danes deluje tako kot v Jezusovih časih in v času apostolov. Čudežne stvari, ki jih je storil, o njih nam govorijo Apostolska dela, se danes ponavljajo, a ostajajo večkrat nepoznane, kajti v mnogo pr. delih sveta živi danes človeštvo v sekularizirani kulturi, le-ta pa razlaga stvarnost, kot da bi Bog ne obstajal.

Svetovni misijonski dan je torej prava priložnost, da se spomnimo čudovitih stvari, ki jih počenja Sveti Duh. To naj v nas krepi vero in naj se prav s pomočjo Svetega Duha v nas prebudi veliko misijonsko poslanstvo Cerkve. Kaj ni prav utrditev vere in pričevanje kristjanov prvenstveni cilj praznika jubilejnega leta 2000? je dejal sveti oče.

Kasneje je govoril o naši družbi in med drugim povedal: „Zadnja leta smo priče veliki krizi, ki se še pogloblja: praznina, kjer ni idealov in vrednot, se še širi in večja. Bistvo resnice manjka in raste moralni relativizem; zato se vse pogosteje dogaja, da prevladuje individualistična, koristljubna etika, ki nima stalnih opornih točk. Z več strani se po-udarja, kako človek, ki odklanja Boga, postaja vedno manj človek, poln strahu in napetosti je, v samega sebe zaprt, nezadovoljen in sebičen.“

Praktične posledice so dobro vidne: potrošniški življenjski vzorec, ki je še tako kritiziran, vedno bolj prevladuje. Zaskrbljenost za veliko materialnih težav, ki je marsikdaj upravičena, je na tem, da človeka tako vsrka vase, da postanejo človeški odnosi mrzli, zelo težki. Ljudje postajajo suhoparni, napadalni, niso se več zmožni smejati, niti se med seboj pozdravljati, reči „hvala“, niso se več zmožni zanimati za težave drugega. Zaradi izredno zapletene vrste gospodarskih, družbenih in kulturnih dejavnikov postajajo najbolj razvite družbe vedno bolj „sterilne“, ta jalovost je tako duhovnega kot demografskega značaja.

Toda prav v teh mejnih stanjih, ki privedejo ljudi na mejo obupa, se pogosto poraja spodbuda, ki nas sili v to, da kličemo k Njemu, ki je „Gospod in daje življenje“, kajti človek ne more živeti brez smisla in brez upanja.“

Sveti oče je seveda govoril tudi o velikem znamenju v svetu, ki ga označuje prisotnost Svetega Duha in je v tem, da se med veliko narodi po svetu poraja vedno večja potreba po duhovnosti in verskem čutenju, po veri.

„Človek ni dovolj sam sebi. Splošno prepričanje je, da podreditev narave in vesolja znanosti in najbolj razvita tehnika ne zadostujejo človeku, ker mu ne morejo razložiti zadnjega smisla stvarnosti, ampak so le preprosta sredstva in ne življenjski cilji za človeka in za pot, po kateri naj hodi človeštvo...“

Če pogledamo zgodovino zadnjih dveh stoletij, se zavemo, kako je zrasla med narodi zavest o dragocenosti vsakega človeka in o človečanskih pravicah, o pravicah žensk, kako je po vsem svetu zrasla potreba po miru, želja, da bi premagovali meje in rasne razlike, kako je zrasla težnja za srečevanje med narodi in kulturami, strpnost do tistih, ki so označeni za drugačne, zavzemanje za dejanja solidarnosti in dejanja prostovoljcev, kako je zraslo odklanjanje političnega avtoritarizma in

MISIJSKA NEDELJA 18. oktober

Cerkev mora oznanjati evangelij vsem ljudem do konca časov. Zato pravimo, da je Cerkev po svoji naravi „misijonarska“, to je poslana, da uresniči tisti načrt, po katerem bi se mogli vsi ljudje zveličati in priti do spoznanja resnice (prim. 1 Tim 2, 4). Za to misijonsko delo smo odgovorni vsi kristjani. Vsi naj bi darovali Bogu molitve in spokorna dela, da bi s svojo milostjo dal rodovitnost delu misijonarjev, da bi se zbužali misijonarski poklici - tudi v Cerkvi med Slovenci, da bi se zbirala za misijone potrebna sredstva.

Bog jim daj večni pokoj in večna luč naj jim sveti, naj počivajo v miru!

JAKOB UKMAR

To je vzdih in klic našega srca, ki hoče s temi besedami izraziti vse, kar našim pokojnim želimo.

Večni pokoj jim želimo, večno luč jim voščimo, in da bi v miru počivali.

Ta vzdih je skoraj dobesedno posnet iz 2. poglavja 4. Ezdrove knjige. Ezdra je bil zelo izobražen judovski duhovnik, ki je sredi 5. stol. pred Kristusom vodil skupino sorojakov iz babilonske sužnosti v Jeruzalem ter skupaj z Nehemijem organiziral in dvignil narod v civilnem in verskem pogledu.

S tem vzdihom začnemo naše zadušnice. Requiem aeternem - v latinskem jeziku. Mozart in Verdi sta med drugimi skladatelji uglasbila našo besedilo za rajne.

V tej kratki prošnji je izražena vera v posmrtno življenje. Saj če bi bilo s smrtjo vsega konec, ne bi mogli umrlim ničesar več privoščiti. Gotovo ne privoščimo večnega pokoja in večne luči mrtvemu telesu, ki trohni v grobu, ampak njemu, ki po telesni smrti še živi in bo živel vekomaj. Samo tak je zmožen večnega pokoja, luči, počitka.

VEČNI POKOJ

Prvo, kar prosimo, je pokoj, večni pokoj. Tako tesno povezujemo ta dva pojma, da mrtve imenujemo pokojne, se pravi take, ki so svoje delo opravili in so sedaj v pokoju ter uživajo pokojnino, kakršno so si zaslužili, pokojnino, ki ni toliko odvisna od števila službenih let, kolikor od zvestobe in go-

sta se obenem vedno bolj uveljavili demokracija in težnja po vedno večji in bolj pravični mednarodni pravičnosti na gospodarskem področju. Kako naj ne vidimo v vsem tem dejanje Božje previdnosti, ki usmerja človeštvo in zgodovino proti vedno bolj dostojnim življenjskim razmeram?" se je vprašal sv. oče.

„Zavest, da Sveti Duh deluje v srcih vernikov in posega v zgodovinske dogodke, nas vabi k optimizmu, ki ga nosi s seboj upanje."

rečnosti v službi. Pokojni so torej taki, ki so opravili svojo službo, svoje delo.

Dušam, ločenim od teles, pa ne prosimo kakršnegakoli pokoja, marveč jim voščimo večni pokoj. Jasno je, da je tak pokoj možen samo v Bogu. Prosimo jim torej večno blaženost v nebesih, kjer ne bo več truda polnega dela, niti strahu pred sovražniki, niti skušnjav in notranjega nemira, kjer bo Bog obrisal vse solze z njihovih oči in ne bo več ne žalovanja ne bolečine, zakaj, kar je bilo prej, je minilo (Raz).

VEČNA LUČ

Našim mrtvim voščimo tudi, naj jim sveti večna luč. Da, luč jim želimo, nekaj zelo dobrega jim voščimo. Kako blagodejno vpliva že materialna luč! Kako hudo je, če človek tava brez luči, če zaide v temni noči; brez svetlobe ne more ne hoditi ne delati. Slepiljudje so zelo prikrajšani, še predstavljati si ne znamo. Kaj pa je luč v duhovnem pomenu? Tu pomeni luč pravo spoznanje te in one resnice ali kaj je treba v danem primeru ukreniti. Posebno še pomeni spoznanje pravega Boga in našega resničnega življenjskega smotra. Zato govorimo o luči resnice in o temi zmote, govorimo o luči krščanstva in temi nevere. Včasih pomeni luč tudi notranjo tolažbo; ko nam te zmanjka, pravimo, da smo v temi, in hrepenimo po zopetni luči.

Kakšno luč želimo pokojnim? Želimo jim večno luč. Ta ne more biti materialna, saj vsaka luč fizičnega reda enkrat dogori in ugasne, ni večna. Edino večni Bog je taka neugasljiva luč. Ko prosimo: večna luč... želimo pokojnim, da bi Boga gledali ter našli v njem cilj svojega umskega stremjenja in popolno uteho svojih src.

Božje kraljestvo se nam obeta kot kraljestvo luči, saj nas je Bog usposobil za delež dediščine svetih v svetlobi (Kol). Apostol Janez v Razodetju pravi, da v nebesih ne bo več noči, ne bodo potrebovali luči svetilke, ne sončne luči, zakaj Gospod Bog bo razsve-

VSİ SVETI

1. november

Na praznik Vseh svetih ne mislimo toliko na tiste, ki jih je Cerkev razglasila za svetnike, temveč na preproste ljudi, ki so se v življenju islreno trudili za krščansko življenje in so zato sedaj srečni pri Bogu. Mnoge smo poznali, z njimi živeli in delali. Vsi so zdaj naši vzorniki in priprošnjiki pri Bogu. Praznik Vseh svetih nas tudi spominja, da smo vsi kristjani poklicani k popolnosti krščanskega življenja - k svetosti. Vsi naj bi v skladu s svojimi lastnimi darovi in nalogami zvesto hodili za Kristusom po poti žive vere, ki prebuja upanje in deluje po ljubezni.

tljeval in bodo kraljevali na vekov veke (Raz).

NAJ POČIVAJO V MIRU!

Končno želimo mrtvim še miren počitek, ko pravimo, naj počivajo v miru. Vse življenje se nam zdi en sam truda poln delovni dan, s smrtjo pa nastopi delodopust in počitek. Celemu pokojnemu želimo počitek na duši in na telesu. Da, tudi telesu. Sicer počiva v telesu samo telo, vendar nam predstavljajo telesni ostanki celega človeka. V pravem pomenu počivajo le živa bitja. Vendar pravimo včasih tako tudi za neživa bitja, kot npr.: pozimi počiva zemlja. V tem smislu smemo reči, da počiva telo v grobu, kjer ni več v službi svoje duše, prej je delalo, zdaj počiva, prej trpelo, zdaj ne trpi več.

SPOMIN VSEH VERNİH RAJNİH

2. november

Ta dan nas spominja vseh naših rajnih bratov in sester, ki so šli pred nami v večnost, a še niso v polni božji slavi. Po ljubezni, ki je dar Svetega Duha, smo z njimi povezani, z njimi živimo. Nanje mislimo in oni mislijo na nas. Moremo si med seboj pomagati. Zato zanje molimo, opravljamo evharistično daritev, da bi bili rešeni posledic grehov in prejeli večno življenje pri Bogu.

Se bomo zveličali?

LOJZE KUKOVICA

Bog v Svetem pismu pogosto z veliko resnobsnostjo človeka opozarja, naj si prizadeva, da bo nekoč sprejet v nebeško kraljestvo. Tako npr. Jezus na vprašanje, ali bo malo tistih, ki se bodo zveličali, ne odgovori naravnost, temveč le priporoča svojim poslušalcem, naj „si prizadevajo, da vstopijo skozi 'ozka vrata',“ in pristavlja: „...kajti povem vam, veliko jih bo želelo vstopiti, pa ne bodo mogli“. Iz teh besed bi se na prvi videz zdelo, da bo število izvoljenih majhno v primeri z zavrnjenimi. A to le na videz, kajti Jezus konča svojo priporočilo z besedami optimizma: „Prišli pa bodo od vzhoda in zahoda, od severa in juga in bodo sedli za mizo v nebeškem kraljestvu.“ Vse kaže torej, da se je Jezus v prejšnjem stavku nanašal predvsem na člane lastnega naroda, ne pa na človeštvo na sploh. To potrjuje tudi Razodetje, ko govori o božjem kraljestvu. Tam je rečeno: „Zatem se mi je prikazala velika množica, ki je nihče ni mogel pre-šteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov. Stali so pred prestolom in Jagnjetom, ogrnjejni v bela oblačila in s palmami v rokah.“ Torej brezštevilna množica zveličanih pred ne-beškim prestolom v nebesih! Morda še bolj tolažilne pa so besede o večni usodi ljudi, ki jih je Jezus izrekel v nočnem pogovoru z Nikodemom: „Kajti Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojence-

ga Sina, da bi se nihče, ki vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje“ (Jn, 3, 16).

Poleg teh in še mnogih drugih mest v Svetem pismu, ki govorijo o skrajno resni božji volji, da se vsi ljudje dobre volje zveličajo, nam vlivajo pogum in zaupanje v srečen izid našega življenja tudi druge razodete resnice, zlasti še resnica, da je Kristusova odrešilna kri Bogu dala neizmerno večje zadošče-nje, kot pa ga pravičnost božja zahteva za grehe vsega človeštva, pa naj bi bili ti še tako številni in veliki. Končno še misel, da bi Bog sam v nekem smislu doživel polom, če bi se veliko ali pa morda celo večina ljudi pogubila. Človek bi se v tem primeru upravičeno vprašal, čemu je potem Bog človeka sploh ustvaril in čemu ga je za ceno življenja lastnega Sina odrešil, če pa bi za večino ali vsaj za premnogo ljudi bilo vse brez koristi.

Toda vprašanje o številu izvoljenih in zveličanih zadobi vso dramatičnost, ko preneha biti samo teoretično vprašanje in postane moje in tvoje vprašanje. Ko namreč človek naobrne vprašanje prav nase in se vpraša: Sem jaz med izvoljenimi, se bom zveličal? Ne more biti dvoma, da se vsakemu človeku prej ali slej porodi v srcu to skrajno resno in tesnobno vprašanje: Se bo moja pot po zemlji končala v nebesih? Kaj pa če se pogubim? Eno in drugo bo za večno. Gre za tisto „edino potrebno“, o čemer je govoril Jezus Marti. In na drugem mestu: „Kaj človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“

Na to silno resnobno vprašanje Cerkev s svetim Pavlom odgovarja, da „moramo s strahom in trepetom delati za svoje zveličanje“. Istočasno nas tudi uči, poučena po božjem razodetju, da v tem življenju brez posebne ga božjega razodetja nihče ne more z absolutno gotovostjo vedeti, da je v številu tistih, ki bodo sedli za mizo v božjem kraljestvu. Uči pa nas Cerkev tudi, da moremo iz nekaterih znakov spoznati, pri sebi in pri drugih, da smo na poti zveličanja in - če bomo na tej poti vztrajali do konca - so nam zagotovljena nebesa. Teh znakov je več, vendar med najvažnejše teologija pršteva naslednjih osem.

JEZUS KRISTUS KRALJ VESOLJSTVA

Vse leto smo se v bogoslužju spominjali velikih skrivnosti iz Jezusovega življenja, po katerih se urešničuje naše odrešenje. Na zadnjo nedeljo bogoslužnega leta (letos 22. novembra) se zbiramo okrog svojega Gospoda in z njim vnaprej obhajamo dokončno zmago, ko se bo vrnil kot slaven kralj, da zbere sadove svojega odrešenja.

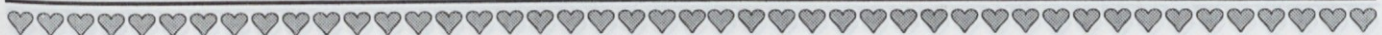
Kristus je kralj vsega vesolja, vendar njegovo kraljestvo ni od tega sveta, ni človeško, politično. Njegovo kraljestvo je kraljestvo resnice in življenja, svetosti in milosti, pravičnosti, miru in ljubezni.

Prvi znak za upanje - življenje v posvečujoči milosti

Prvi znak, da smo na pravi poti, ki vodi v nebesa, je, da redno živimo v posvečujoči milosti božji, torej v prijateljstvu z Bogom in kot takšni s pravico do nebes. Ta znak je od vseh najbolj gotov, kajti le smrtni greh, ki nas oropa tega prijateljstva, nam vzame pravico do nebes. Kadar smo v milosti božji, nam po besedah sv. Pavla „sam Sveti Duh pričuje, da smo božji otroci. Če pa smo njegovi otroci, smo tudi dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom, če le trpimo z njim, da bomo z njim tudi poveljani“ (Rim 8, 16-17). In sv. Janez dodaja: „Preljubi, če nas naše srce ne obsoja, se lahko zanesemo na Boga in dobimo od njega vse, za kar ga prosimo, ker se držimo njegovih zapovedi in delamo, kar mu je všeč“ (1 Jn 3, 21-22). Če si torej resno prizadevamo, da vredno živimo v milosti božji in se kot največje nesreče varujemo smrtnega greha, potem smemo trdno zaupati, da se bomo v stanju božjega prijateljstva tudi ločili s tega sveta.

Zaradi splošne človeške slabosti ni nemogoče, da tudi človek, ki redno živi v milosti, pade kdaj v smrtni greh in tako stopi na široko pot, ki vodi v pogubljenje. Toda vemo, da ima Bog za grešnika vedno odprta vrata svojega usmiljenja, ki jih bo zaprl šele, če bi človek trdovratno vztrajal v svojem grehu do konca. Kakor je torej resno prizadevanje, da stalno živimo v milosti božji, najbolj zanesljiv znak, da smo na poti zveličanja, tako bi tudi obratno bil precej zanesljiv znak, da smo na

Vendar telesni počitek ni vse, kar želimo pokojnim, ko pravimo, naj počivajo v miru. Apostol Janez je slišal v zamaknjenju glas iz neba: „Zapiši: Blagor mrtvim, ki umrjejo v Gospodu. Spočijejo naj se od svojega truda, zakaj njih dela gredo za njimi.“ Tako je: duša, izmučena od življenjskega bremena, od skušnjav in bojov, zahrepeni po počitku, kot delavec... Zakaj se lahko spočijejo? Zato, ker njihova dela gredo z njimi. Niso se trudili zaman. Njih dela in zasluge jih spremljajo pred večnega Sodnika, ki jim odkazuje večno plačilo, večni počitek. Eno delo pa bomo imeli v večnem počitku: ljubili bomo Boga in večno bomo srečni, kajti, kar oko ni videlo in uho ni slišalo in v človeško srce ni prišlo, je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo..

poti pogubljenja, če bi redno živeli v smrtnem grehu in si delali prav malo skrbi, da bi iz tega nesrečnega stanja izšli.

Drugi znak - duh molitve

Drugi znak, da smo na poti zveličanja, pa je duh molitve. Bog je dal nam ljudem v roke nepremagljivo orožje za duhovni boj, ki bo trajal vse življenje. Cerkev uči, da si samo z vztrajno, zaupno in ponižno molitvijo moremo zagotoviti vse milosti, ki so nam potrebne, da vztrajamo v božjem kraljestvu do srečnega konca. Milost vztrajnosti do konca je največja in najpotrebnejša milost, ki jo moremo izprositi v življenju. Vse druge milosti brez te me ne morejo pripeljati v nebesa. Toda te milosti si pa drugače ne moremo zagotoviti kot z molitvijo. Ne moremo je torej zaslužiti s še tako svetim življenjem, moremo jo le izprositi. Treba je zanjo prositi, dokler je ne prejmemo, prejeli jo bomo pa šele ob smrtni uri, zato je treba tudi do smrtne ure zanjo prositi.

Molil pa človek ne bo vztrajno, če si ne pridobi duha molitve. Ni zadosti, da človek moli sem pa tja kdaj, ko čuti kakšno posebno potrebo. Potrebno je več: živeti moramo v globokem prepričanju, da je človekovo duhovno življenje in samo večno zveličanje odvisno predvsem od naše molitve. Zato vsi duhovni učitelji ponavljajo: Kdor moli, se zveliča, kdor ne moli, je na poti

pogubljenja. Orožje, ki ga je človeku Bog pripravil za boj proti grehu in hudobnemu duhu, je molitev. Kdor tega orožja ne uporablja, bo prej ali slej padel in morda celo dokončno obležal. Kdor pa se zaupno in vztrajno zateka k Bogu v molitvi, mu Bog ne bo mogel odreči vseh milosti, ki so za zveličanje potrebne. Bog ne more biti nezvest svoji obljubi: *Prosite in boste prejeli, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo!* Molitev, to zmagovito duhovno orožje, bomo smeli odložiti šele na pragu večnosti.

Tretji znak - resnična ponižnost

Tretji znak, da nas sovražnik našega zveličanja ne bo dokončno premagal, je resnična ponižnost. Ponižnost je v sprejetju in priznanju resnice, je dejala že sv. Terezija Avilska. Ponižen je torej tisti, ki prizna, da razen greha nima nič res svojega. Da je vse dobro prejel in prejema od Boga. Da bodo torej tudi nebesa dar, čeprav bo moral človek odpreti svoje srce za ta dar. Z drugo besedo, moral bo sodelovati z Bogom pri svojem zveličanju, kajti, kot pravi sv. Avguštin: „Tisti, ki te je ustvaril brez tebe, te ne bo zveličal brez tebe.“ Zato si napuhnjjen človek sam zapira vrata do zakladnice božjih milosti. Tak samozadostni človek ne prosi za milost in je zato tudi ne prejme. Zato sv. Jakob lepo opominja: „Bog se napuhnjjenim upira, ponižnim pa daje svojo milost.“ Isto je učil Kristus z besedami in svojim zadržanjem. Z veseljem je odpuščal tudi najtežje grehe skesanim grešnikom, zavračal pa je ošabne farizeje, ki so se imeli za pravične in zato nepotrebne božjega odpuščanja. V napuhu so celo prezirali druge, ko so bili sami v resnici pobeljeni grobovi, na zunaj lepi, v notranjosti pa polni gnusobe.

Tudi zgodovina zmeraj znova potrjuje resnico, kako se Bog upira ošabnim, medtem ko ponižnim naklanja svoje usmiljenje. Napuhnjjen človek se noče ukloniti Bogu, noče priznati tudi

ne svojega greha. Pogosto se zato zgodi, da v svoji ošabni slepoti vztraja do konca, na videz zapuščen od Boga.

Četrti znak - potrpežljivost in prenašanje težav

Četrti znak, da je človek na poti zveličanja in da bo tudi dosegel končno zmago, je pa potrpežljivost v prenašanju križev in težav, ki pridejo na človeka v tej ali oni obliki. Mnogo jih je, ki so pripravljene hoditi za Kristusom, dokler jih ta vodi po rožnati poti. Kakor hitro bi mu pa bilo treba slediti s križem na rami, ga zapustijo. Križ je, kot je že sv. Pavel dejal, enim pohujšanje, drugim neumnost, tistim pa, ki se zveličujejo, božja modrost. Pravi kristjan v preskušnjah življenja posnema pravičnega Joba, ki je v nesrečah, ki so ga zadevale, govoril: *Če smo dobro prejeli od Gospoda, zakaj bi slabega ne?* Kristjan sprejema preskušnje in trpljenje iz božje roke, vedoč, da je samo po poti križa možno priti v nebesa. In da se vse trpljenje današnjega časa ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela nad nami.

Spet nas sv. Pavel uči, da bomo dediči in sodediči Kristusovi, če bomo

NAMENI APOSTOLATA MOLITVE ZA OKTOBER

Splošni: Da bi kristjani spoznali „delovanje Svetega Duha“, ko iščejo „semena božje besede“ povsod, kjer so navzoča.

Misijonski: Da bi misijonska nedelja postala priložnost za materialno in duhovno solidarnost s poslanstvom Cerkev po vsem svetu.

Slovenski: Da bi se ob Baragovem geslu „Eno je potrebno“ vsi bolj zavedali misijonskega poslanstva.

ZA NOVEMBER

Splošni: Za žrtve mamil in za tiste, ki se trudijo, da bi tem žrtvam vrnili človeško in družbeno dostojanstvo.

Misijonski: Da bi širjenje sekt zdramilo krajevne Cerkev za pristnejše opominjanje, da bi se po nagibu Svetega Duha ohranila občestvena edinost pod Petrovim naslednikom.

Slovenski: Da bi spoznali slovenske mučence in iz njihove vere črpali moč za svojo zvestobo Kristusu Kralju.

z njim trpeli. In drugje pristavlja: „*Če trpimo z njim, bomo z njim tudi kraljevali. Če pa ga zatajimo, bo tudi on nas zatajil*“ (2 Tim 2, 12). Zatajiti Kristusa je tudi ne hoteti hoditi za njim po poti, po kateri je hodil on. Vera nas uči, da v prvotnem božjem načrtu ni bilo trpljenja. To je prišlo na svet šele z grehom. Greh je povzročil trpljenje, greh je prinesel smrt. In kdo si upa o sebi trditi, da nima greha? Če trpimo, trpimo torej najprej v zadoščenju za svoje lastne grehe, po skrivnostni solidarnosti, ki veže med seboj vse božje otroke, še več, sploh vse ljudi, trpimo pa tudi za druge, kot drugi trpijo zaradi sebe in za nas.

Peti znak - dejavna ljubezen do bližnjega

Peti znak je dejavna ljubezen do bližnjega z deli usmiljenja, telesnega in duhovnega. Sveto pismo vsebuje vse polno dokazov, kako Bog visoko ceni dela usmiljenja in kako prav ta odpirajo človeku pot do odpuščanja lastnih grehov. Sicer pa, če je v Stari zavezi bilo rečeno, da je druga največja zapoved prav ljubezen do bližnjega, je jas-

no, da je usmiljenje do potrebnega, bodisi telesno ali duhovno, najlepši znak te ljubezni Tobijeva knjiga nam poroča, kako je oče Tobija naročal svojemu sinu, naj bo radodaren do potrebnih: „*Od svojega imetja dajaj miloščino in ne obračaj svojega obraza od nobenega ubožca. Tako se tudi od tebe ne bo obrnil Gospodov obraz. Bodi usmiljen, kolikor boš mogel. Ako boš imel mnogo, deli obilno; ako boš imel malo, skušaj tudi malo rad dati. Tako si nabiraš dober zaklad za dan stiske. Miloščina namreč reši vsakega greha in smrti ter ne pusti, da bi duša šla v temo*“ (Tob 4, 7-10).

Sicer bi bilo pa zadosti sama Nova zaveza, kjer je na premnogih mestih govora o ljubezni in usmiljenju do bližnjega. Mar ni Kristus celo samo vesoljno sodbo prikazal kot razsodbo med usmiljenimi in neusmiljenimi? „*Bil sem lačen in žejen... in bili ste usmiljeni ali pa niste bili usmiljeni do mene v mojih najmanjših bratih*“. In ali ni eden od osmih blagrov prav: „*Blagor usmiljenim, zakaj usmiljenje bodo dosegli*“? In nihče se ne more izgovarjati, češ, jaz nimam, kar bi mogel potrebnemu dati. Če res ne more-

mo delati telesnih del usmiljenja, pa more vsakdo deliti duhovno miloščino bližnjemu. Ta je celo mnogo važnejša, ker gre za duhovne dobrine, ki so ljudem redno bolj potrebne kot materialne. V tem smislu pravi tudi apostol Jakob: „*Če kdo izmed vas zaide od resnice in ga kdo spreobrne, naj ve: kdor grešnika spreobrne od njegove zgrešene poti, reši njegovo dušo smrti in pokrije množico grehov*“ (Jak 5, 9-20).

Šesti znak - ljubezen do Kristusa

Šesti znak, da smo na poti zveščanja, je iskrena in globoka ljubezen do Kristusa. Kristus je središče in vrh krščanskega razodetja. Kdor njega ljubi, tistega bo ljubil tudi Oče in bosta k njemu prišla in v njem prebivala. Kdor pa v Kristusa ne veruje in ga zavrača, ta izreka sam sebi obsodbo. Nasprotno pa pravi Kristus v evangeliju, da ne bo zavrnil nikogar, ki se mu približa: „*Vse, kar mi da Oče, bo k meni prišlo; in kdor pride k meni, ga nikoli ne bom zavrnil, ker nisem prišel iz nebes, da bi spolnjeval svojo voljo, marveč voljo tistega, ki me je poslal.*

Volja tistega, ki me je poslal, pa je, da ne izgubim nobenega od onih, ki mi jih je dal, temveč da jih obudim poslednji dan“ (Jn 6, 37). In malo naprej v istem Janezovem evangeliju, ko govori o evharistiji, ki jo namerava ustanoviti, zagotavlja: „*Kdor uživa moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan... Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj*“ (Jn 6, 54 in 58). To čudovito obljubo, navezano na vredno in pobožno prejemanje sv. obhajila, je Kristus ponovil tudi v teh naših časih, ko je po sveti redovnici Marjeti Mariji Alacoque obljubil večno življenje vsem tistim, ki bodo prejeli zadostilno obhajilo na devet zaporednih prvih petkov. Sicer je res, da gre pri tej Kristusovi obljubi za zasebno in ne javno razodetje, ki zatorej nima iste gotovosti in veljave, kot jo ima javno razodetje, obseženo v Svetem pismu in apostolskem izročilu. Vendar ima prav to zasebno razodetje vse poročstvo avtentičnosti, ker ga je priznala Cerkev in se hkrati tudi popolnoma sklada z obljubo, dano od Jezusa samega v evangeliju. Kdor si hoče čim bolj zagotoviti srečno zadnjo uro in z njo blaženo večnost, bo rad vršil to pobožnost. In sicer bo to storil ne le enkrat v življenju, temveč pogosto.

Sedmi znak - pobožnost do Marije

Sedmi znak je pa nežna pobožnost do Marije. Vera Cerkve je, da še ni bilo slišati, da bi Marija koga zapustila, ki se je k njej zatekel. Saj je vendar naša duhovna mati in torej mi njeni otroci. In nismo si je izbrali mi, temveč nam jo je Kristus sam podaril. Bolj kot mi sami, je zatorej ona zavzeta in zaskrbljena za zveličanje svojih otrok. Mar ni bilo vse njeno življenje in trpljenje posvečeno prav temu namenu - našemu odrešenju, pri katerem je tako edinstveno sodelovala? Mnogo je načinov, kako Mariji izkazujemo svoje zaupanje in ljubezen.

13. septembra 1998 je bil krščen v cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu MARKO ANDREJ KOŽELNIK, sin Jankota in Monike roj. Vitrih. Botra: Milena Bevk Koželnik in Danijel Vitrih. Krstitelj: prelat Jože Škerbec.

KLIC MARIJE

iz Fatime

ANTON NADRAH

Marijina prikazovanja leta 1917

Mati Božja se je prikazovala Luciji, Frančišku in Hijacinti v globeli Iria (Cova da Iria), ki je bila last Lucijinih staršev. Od Aljustrela je oddaljena dva kilometra in je nekoliko nižja od okolice. Fatimska Gospa se je vedno pojavila nad istim pritlikavim sredozemskim drevsom, trajno zelenim grmičastim hrastičem.

Prikazala se je v trenutku, ne da bi pastirčki videli, kako prihaja. Preden se je pojavila, so videli luč, ki se je bližala. Ko so sveto devico videli, je že bila nad hrastičem, na oblaku, ki se je rahlo dotikal krošnje. To je bilo v času med dvanajsto in trinajsto uro.

Izjema je bil mesec avgust, ker so bili pastirčki od 13. do 15. avgusta v zaporu. Nebeška Gospa se jim je prikazala 19. avgusta popoldne na drugem kraju.

Vedno so jo videli vsi trije pastirčki. Lucija in Hijacinta sta jo tudi slišali. Z Marijo se je pogovarjala samo Lucija. Hijacinta ni imela poguma, da bi spregovorila. Frančišek je slišal samo Luci-

jina vprašanja in odgovore. Marijina sporočila sta mu deklici posredovali pozneje. Navzoči ljudje Marije niso videli ne slišali, večkrat pa so videli stebel dima, ki je kakor kadilo ovijal drevo. Deklici sta sprejemali sporočila nebeške Matere na nadnaraven način.

Zakaj si je Marija za svoja sporočila svetu izbrala neuke otroke? Gotovo tudi zato, da se je pokazalo, da gre za pristen poseg od zgoraj. Otroci namreč nikakor niso bili zmožni, da bi si Marijina sporočila izmislili, če ne bi bila resnična.

Lucija opisuje vseh šest Marijinih prikazovanj najizčepneje v svojem četrtem *Spominu*, ki ga je napisala leta 1941.

Prvo prikazovanje 13. maja 1917

Bila je nedelja. Po maši so otroci odgnali ovce na pašo v Irijsko globel. Med pašo so použili skromno malico, kleče zmolili rožni venec in se začeli igrati. Bilo je skoraj poldne. Lucija pripoveduje:

„Ko smo se s Hijacinto in Frančiškom nad pobočji Irijske globeli (Cova da Iria) igrali tako, da smo okoli nekega grma postavljali ograjo, smo nenadoma zagledali nekakšen blisk. Bratrancu in sestrični sem rekla:

‘Bolje je, da gremo domov, ker se pričneta bliskati. Utegne še gmeti.’

‘Prav.’

Pričeli smo gnati ovce po bregu navzdol proti cesti. Ko smo prišli približno do sredine brega, skoraj tik do nekega

Osmi znak - ljubezen do Cerkve

Končno še osmi znak - ljubezen do Cerkve, Kristusovega skrivnostnega telesa. Svetniki so se čutili nad vse srečne ob misli, da so otroci Cerkve. Naj omenim samo sv. Malo Terezijo, ki jo je Cerkve pred nedavnim proglasila za cerkveno učiteljico. V svoji avtobiografski „Povesti duše“ izpoveduje svojo srečo, da je otrok Cerkve. Prav v tej Cerkvi je, kot sama pripoveduje, dolgo časa iskala svoje mesto in ga končno tudi našla. Hotela je biti v njej „srce“, s katerim bi ljubila zase in za druge. Svetniki so torej Cerkve ljubili kot svojo duhovno mater in učiteljico, saj jih je ona pri krstu rodila v božje otroke, jih hranila z naukom in zakramenti in jih vodila po nevarnem morju življenja proti večnemu pristanu. S kakšnim spoštovanjem in ljubeznijo so govorili in pisali o njej. In niso bili slepi za človeške napake v njej. Ne, zaradi njih so

z njo trpeli. Še več, kadar so smatrali za primerno, so njene grehe tudi bičali. A vedno z ljubeznijo otroka, ki ga bole materine napake. Dobro so znali ločiti v Cerkvi božji od človeškega elementa. Kakor Kristus ljubi Cerkve, kakršna je, in daje življenje zanjo, tako jo moramo ljubiti tudi mi. Kajti „ne more imeti Boga za Očeta, kdor nima Cerkve za mater“. Cerkve pač hodi že dva tisoč let po prašnih in umazanih potih zgodovine, zato ni čudno, da se nekaj tega prime tudi nje, tudi njenih najvišjih predstavnikov. A tudi takšna je še vedno naša mati, kateri gre spoštovanje in ljubezen.

To je osem glavnih znakov, po katerih moremo spoznati, da smo na pravi poti - poti, ki vodi v srečno večnost. V čim večji meri so v našem življenju uresničeni ti znaki, tem bolj zaupno lahko pričakujemo, da bomo nekoč prišli v obljubljeni deželo, kjer nam je pripravljeno, kar oko ni videlo, uho ni slišalo in v človeško srce ni prišlo.

Že nekaj stoletij sem npr. Cerkev priporočala molitev rožnega venca kot eno najlepših molitev na čast naši nebeški materi. Pa ne le Cerkev, tudi Marija sama je v vseh zadnjih prikazovanjih razodela, kako všeč ji je ta molitev. Ob istočasnem premišljevanju velikih skrivnosti našega odrešenja trosimo namreč pred njo rožice naše zaupne prošnje, delno celo z besedami, ki so prišle iz angelovih ust, medtem ko so druge izraz našega otroškega zaupanja v njeno neizčrpno dobrotu. Zato se v Cerkvi nešetokrat ponavlja zagotovilo, da je nemogoče, da bi se Marijin lo, da je pogubil. Od Fatime naprej pa je poleg rožnega venca poznan še en način, kako častiti Marijo in si istočasno zagotoviti srečno večnost. Je to pobožnost pravih obhajil na pet zaporednih prvih sobot. Ker gre za napovedne in za najvažnejše, pravzaprav za „eno samo potrebno“, namreč zveščanje, ne omalovražujmo tudi tega sredstva, ki nam ga ponuja nebo.

prilike hrastiča, ki je bil tam, smo videli drugi blisk. Ko smo napravili še nekaj korakov, smo videli nad nekim drugim hrastičem Gospo, vso belo oblečeno, in sijala je bolj kot sonce. Iz nje je izhajala svetlejša in močnejša luč kakor če bi kristalno čašo, polno kristalno čiste vode, presevali žarki najbolj žarečega sonca. Presenečeni in osupli smo obstali. Bili smo ji tako blizu, da smo stali v luči, ki jo je obdajala ali iz nje izhajala. Morda smo bili od nje oddaljeni poldruhi meter.

Tedaj nan je naša Gospa rekla: 'Ne bojte se. Ne bom vam storila nič hudega.'

'Od kod ste?' sem jo vprašala.

'Sem iz nebes.'

'In kaj želite od mene?'

'Prišla sem vas prositi, da bi prihajali semkaj šest mesecev zapovrstjo na trinajsti dan v mesecu od tej uri. Potem vam bom povedala, kdo sem in kaj želim. Nato se bom vrnila semkaj še sedmič.'

'Bom tudi jaz šla v nebesa?'

'Da, pojdeš.'

'In Hijacinta?'

'Tudi.'

'In Frančišek?'

'Tudi on bo šel, vendar mora zmoliti še veliko rožnih venecv' (...).

'Ali se hočete ponuditi Bogu, da boste prenašali vse trpljenje, ki vam ga bo hotel poslati, v zadoščenje za grehe, s katerimi ga žalijo, in kot prošnjo za spreobrnjenje grešnikov?'

'Da, hočemo.'

'Morda boste torej veliko trpeli, vendar vas bo krepila Božja milost.'

Ko je izgovorila te zadnje besede (Božja milost), je prvič razprostrla roke in na nas razlila tako močno luč, da nam je odsev, ki je izhajal iz njenih dlani, prodril v naša srca in v globino duše. V njej smo v Bogu, ki je bil ta luč, mogli videti sami sebe jasneje, kakor se vidimo v najboljšem ogledalu. Tedaj smo po notranjem nagibu, ki nam je bil dan, padli na kolena in od srca ponavljali:

'O presveta Trojica, ljubim te. Moj Bog, moj Bog, ljubim te v Najsvetjšem zakramentu.'

Po nekaj trenutkih je naša Gospa dodala:

'Molite vsak dan rožni venec, da boste izprosili svetu mir in konec vojne.'

Takoj zatem se je pričela tiho dvigati v smeri proti vzhodu, dokler ni izgini- la v neizmerni daljavi (...).

Vs trije pastirčki so na različna vprašanja stalno odgovarjali, kako je bila Gospa silno lepa, lepša od katere koli znane žene. Lucija je pri uradnem zaslišanju izpovedala, da je Gospa imela

MISLI, SKLEPI, OBLJUBE

Iz zakladnice Slovenskega katoliškega shoda

- **Človekova oseba je počelo vsake skupnosti in družbe.** Človekove naravne dolžnosti kot tudi pravice, ki iz njih izvirajo, naj bodo mera zdravih družbenih odnosov. (Sklep B, 1/1)
- Ker je **krščanska družina Cerkev v malem**, bodo naše družine čutile in sodelovale tudi z vesoljno Cerkvijo. V svojem okrilju bodo pospeševale **poznanje verskega nauka Cerkve** in življenja po njenem nravnem učenju. V skrbi za rast vesoljne Cerkve bodo obenem **z vzgojo k očetovskemu in materinskemu poklicu** budile tudi **čut za klic k neposredni božji službi.** (Sklep Č/3)
- Vsklajati hočemo **dolžnosti**, ki nam jih nalaga naravni zakon **do slovenstva** s tistim, ki nas obvezuje **do dežele, v kateri živimo.** (Sklep B, 1/5)

okrog osemnajst do dvajset let in je bila obdana s sijem, ki je blestel bolj kakor sonce. Bila je belo oblečena. Od glave do tal je imela z zlatom okrašen plašč z zlatim pasom in zlatim robom. V rokah je držala bel rožni venec z belim križem navzdol.

Drugo prikazovanje 13. junija 1917

Zbralo se je okrog štirideset do šestdeset ljudi. Pastirčki so pokleknili pred hrastičem in začeli moliti rožni venec. Lucija poroča:

'Po molitvi rožnega venca s Hijacinto, Frančiškom in drugimi ljudmi, ki so bili z nami, smo znova videli odsev luči, ki se je bližala (in smo jo imenovali blisk); in takoj zatem nad hrastičem našo Gospo, prav tako kakor v maju.

'Kaj želite od mene?' sem vprašala.

'Želim, da pridete sem trinajsti dan prihodnega meseca; da molite rožni venec vsak dan in se naučite brati. Potem bom povedala, kaj hočem.'

Prosila sem za ozdravljenje nekega bolnika.

'Če se bo spreobrnil, bo ozdravel še to leto.'

'Hotela bi vas prositi, da bi nas vzeli v nebesa.'

'Da, Hijacinto in Frančiška bom vzela kmalu. Ti pa ostaneš tu še nekaj časa. Jezus hoče s tvojim sodelovanjem doseči, da me bodo ljudje spoznali in ljubili. Na svetu hoče vpeljati pobožnost do mojega brezmadežnega Srca.'

'Bom ostala tu sama?' sem žalostno vprašala.

'Ne, hčerka. Ali hudo trpiš? Ne izgublaj poguma! Jaz te ne bom nikoli zapustila. Moje brezmadežno Srce bo tvoje pribežališče in pot, ki te bo vodila k Bogu.'

Ko je izrekla zadnje besede, je razprostrla roke in nas drugič obsijala z

odsevom te neizmerne luči: v njej smo se čutili kakor potopljeni v Boga. Zdelo se je, da sta bila Hijacinta in Frančišek v luči, ki se je vzdigovala proti nebesom, jaz pa v luči, ki se je razlivala na zemljo. Na dlani desne roke naše Gospe je bilo srce, obdano s trni. Zdelo se je, da so bili vanj zabodeni. Razumeli smo, da je bilo Marijino brezmadežno Srce žaljeno z grehi človeštva in je hotelo zadoščevanje.'

Lucija je v tretjem *Spominu* povedala glede odseva luči še tole:

'Zdi se mi, da je bil namen te čudežne luči viliti v nas spoznanje in posebno ljubezen do Marijinega brezmadežnega Srca (...). Od tega dne naprej smo čutili v srcu bolj gorečo ljubezen do Marijinega brezmadežnega Srca.'

Tretje prikazovanje 13. julija 1917

Nabrala se je precejšnja množica, nekaj tisoč ljudi. Lucija pripoveduje:

'Nekaj trenutkov potem, ko smo med številno množico prišli v Irijsko globel do hrastiča in smo molili rožni venec, smo videli odsev znane luči in takoj nato nad hrastičem našo Gospo.'

'Kaj želite od mene?' sem vprašala.

'Želim, da pridete sem trinajsti dan prihodnjega meseca; da še naprej vsak dan molite rožni venec v čast naši Gospe rožnega venca, da boste izprosili svetu mir in konec vojne, kajti samo ona vam lahko pomaga.'

'Hotela sem vas prositi, da bi nam povedali, kdo ste, in da bi napravili čudež, da bodo vsi verjeli, da se nam prikazujete.'

'Prihajajte sem še naprej vsak mesec. V oktobru bom povedala, kdo sem in kaj želim, in bom napravila čudež, ki ga bodo videli vsi, da bodo verjeli' (...).

'Žrtvujte se za grešnike in recite pogosto, posebno kadar boste napravili kakšno žrtev: - O Jezus, to je iz ljubezni

SLOMŠKOVO DELO

STANKO JANEŽIČ

ki škof. Deloval je z veselo gorečnostjo, pa tudi modrostjo. Hotel je vsem biti vse. Ljudje naj bi prek njega spoznavali Kristusa, troednega Boga, Cerkev - in varno romali proti svojemu nebeškemu domu v večnosti.

Slomšek je slovel zlasti kot odličen pridigar. Ljudstvo je drlo k njegovim pridigam. Govoril je, „kakor bi rožice sadil“, predvsem pa iz prepričanja, iz srca, iz svoje globoke duhovnosti.

Poznal je Sveto pismo in krščanski nauk, hkrati pa tudi ljudi raznih poklicev in njihove potrebe, zato je njegova beseda prinašala bogate sadove. Znal se je približati mladim, zlasti ko je bil njihov spiritual - „duhovni oče“, in duhovnikom.

Mnoge njegove pridige so ohranjene in so še danes prava zakladnica in vzor, kako naj duhovnik ob raznih priložnostih spregovori božjemu ljudstvu in ga pridobi za ljubezen do Boga in bližnjega.

Za poglobljanje vere in utrjevanje prave krščanske zavesti med Slovenci je Slomšek prevajal, prirejal in tudi sam pisal verske članke, knjižice in knjige. Leta 1846 je začel izdajati nekakšen letopis za versko in нравno vzgojo ljudstva pod naslovom „Drobtin(i)ce“, ki ga je v veliki meri tudi sam pisal in urejal vse do smrti.

Ob nastopu škofovske službe je Slomšek poslal posebno pastirsko pismo duhovnikom (v latinščini) in drugo vernikom (v nemščini in slovenščini). Pismo duhovnikom je polno spodbud in tudi praktičnih navodil za njihovo delo. Pismo za slovenske vernike je napisano v lepi domači besedi in z veliko toplino. Tudi svoja poznejša pastirska pisma, v postnem času in ob drugih priložnostih, je Slomšek skrbno pripravljaval in v njih na preprost način razpravljaval o perečih pastoralnih vprašanjih svoje škofije.

Slomšek je imel posebno spoštova-

nje in ljubezen do sv. Cirila in Metoda, ki sta bila slovanska apostola edinosti. V njunem duhu in v skrbi za edinost Cerkve, zlasti vseh katoliških in pravoslavnih Slovanov, je leta 1851 ustanovil zedinitveno „Bratovščino sv. Cirila in Metoda“, ki se je hitro razširila doma in v sosednjih deželah in veliko prispevala k rasti edinosti med kristjani. Prizadeval si je tudi za ustanavljanje raznih drugih verskih družb in katoliških društev.

Leta 1859 je Slomšek po dolgih in težkih pripravah prenesel sedež lavantinske škofije iz obrobne Sv. Andraža v Labotski dolini v Maribor, kar je bilo potrebno zlasti iz pastoralnih razlogov. Škofijo je hkrati bolj zaokrožil, tako da je bila vanjo vključena večina Slovencev na Štajerskem.

V Mariboru je ustanovil tudi bogoslovje - visoko bogoslovno šolo, ki je začela delovati že v oktobru 1859. Prav tako je priklical v življenje dijaško semenišče, najprej v Celju in nato v Mariboru, kjer so se vzgajali dijaki, bodoči duhovniki. Zelo je skrbel za duhovno izpopolnjevanje duhovnikov in za njihovo stalno izobraževanje, zlasti z duhovnimi vajami in dekanijskimi konferencami.

Za versko in moralno prenovo ljudstva je Slomšek prirejal misijone po župnijah in pri njih pogosto tudi sam sodeloval. Sicer pa so jih vodili večinoma redovniki, zlasti lazaristi, ki so se na njegovo vabilo naselili v Celju leta 1852 (pri Sv. Jožefu).

Podpiral je tudi zidavo novih cerkva ter obnavljanje starih. Kot škof jih je v 16 letih sam posvetil 20. Zelo je skrbel za razcvet ljudskega cerkvenega petja in za lepoto bogoslužja. Z verniki, duhovniki in njihovim pastoralnim delom je prihajal v stik zlasti ob svojih rednih vizitacijah po župnijah, ko se je mogel o raznih vprašanjih tudi osebno pogovoriti.

Slomšek je sodeloval tudi pri obnovi benediktinskih samostanov v avstrijskih deželah, ko jih je kot apostolski vizitator v letih 1856-1857 po vrsti obiskoval in v imenu Cerkve pretresal njihove redovne probleme. Zavzeto pa je spremljal tudi misijonsko prizadevanje Cerkve v daljnih deželah, zlasti v Afriki in Ameriki, in se osebno seznanil z indijanskim misijonarjem Friderikom Baragom, ki je

Slomšek je svoje življenjske moči posvetil prvenstveno duhovniško-dušnopastirski dejavnosti, hkrati pa se je zavzemal za vsestransko kulturno rast svojega naroda. To sta dve glavni smeri njegovega življenjskega dela.

A) Že kot deček je Slomšek pridigal svojim vrstnikom, kot dijak in bogoslovec pa se je skrbno pripravljaval, da bi mogel med ljudstvom vredno opravljati učiteljsko, duhovniško in vodniško službo. To svojo življenjsko nalogo je potem tudi zavzeto uresničeval, najprej kot kaplan na Bizeljskem in v Novi cerkvi, nato kot spiritual v celovškem bogoslovju, potem kot nadžupnik in dekan v Vuzenici, kot kanonik pri Sv. Andražu, kot opat v Celju in končno kot lavantins-

do tebe, za spreobrnjenje grešnikov in v zadoščenje za grehe, narejene zoper Marijino brezmadežno Srce.”

Tu je fatimska Gospa pastirčkom posredovala trojno skrivnost ali tajnost. Prva dva dela sta bila objavljena leta 1942, za vsebino tretjega dela pa še ne vemo.

Po razodetju trojne skrivnosti in nekaj trenutkov molka je Gospa nadaljevala: „Ko molite rožni venec, recite po vsaki skrivnosti: 'O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenskega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.'”

(Drugič dalje)

Slomška obiskal marca 1854. leta. Slomšek je rad dovoljeval svojim duhovnikom odhode v misijone.

B) Ob svoji skrbi za rast kraljestva v lavantinski škofiji in vesoljni Cerkvi je Slomšek mislil tudi na kulturne potrebe svojega naroda, ki ga je ljubil iz vsega svojega slovenskega srca. To ljubezen je prinesel s seboj iz svojega otroštva in mladostnih let v domačem kraju. Vcepila sta mu jo v srce zlasti njegova mati in njegov dobrotnik, duhovnik Jakob Prašnikar, za njima pa profesor humanistike na celjski gimnaziji, Anton Zupančič.

V Celovcu je Slomšek že kot bogoslovec učil svoje sošolce slovenščine. Še uspešneje je to službo opravljal pozneje, kot spiritual. Takrat je vodil tudi poseben slovenski tečaj za uradnike.

Ob tem je Slomšek najprej sam z ljubeznijo preučeval svoj materinski slovenski jezik, njegove lepote in zakonitosti. Bogastvo narodnega jezika, ki ga je prejel kot otrok od staršev in bližnjih rojakov, je nenehoma izpopolnjeval, tako da je vse bolj postajal mojster slovenskega jezika.

Kot učitelj v šoli in kot pridigar v cerkvi je Slovincem vedno govoril v lepem, preprostem, razumljivem slovenskem jeziku, ki je bil včasih tudi nekoliko narečno obarvan. Bil je prepričan, da moramo Slovenci imeti in gojiti enoten knjižni jezik, in si je tudi sam za to prizadeval. Seveda pa je Slomšek dobro obvladal tudi nemščino in latinski jezik.

Prav šola je bila velika Slomškova

ljubezen. Zavedal se je, kaj za slovenski narod pomeni dobra šola v domačem, slovenskem jeziku. Zato si je toliko prizadeval za njen razvoj, zlasti še, ko je bil šolski nadzornik in škof. Njegov vpliv ni segal le do „nedeljskih“ in „občinskih“ šol, temveč je zajel preureditev šolstva v celotni Avstriji. Vedno pa je Slomšek odločno zagovarjal stališče, naj se začetni pouk opravlja v materinem jeziku.

Iz te svoje ljubezni do šole je Slomšek tudi pisal vzgojne članke in sestavljal učne knjige, pa naj je šlo za katekizem in izrazito verske knjige ali za druge šolske knjige, čitanke in tudi pesmarice (npr. „Šola veselega petja“, Celovec 1853).

Najpomembnejše Slomškovo književno delo je vzgojna in učna knjiga „Blaže in Nežica v nedeljski šoli“ (prva izdaja leta 1842 v Gradcu). Za splošno omiko slovenskega ljudstva je bila ta knjiga neprecenljive vrednosti, kot naglašata mariborski zgodovinar dr. Fran Kovačič v svoji knjigi o Slomšku (Celje 1934-1935). Pridobila pa si je tudi velik mednarodni sloves.

Med drugimi Slomškovimi knjigami je najobširnejša „Življenje svetnikov“ (dva zvezka, leta 1853 in 1854). Pri sestavljanju svetniških življenjepisov so mu pomagali številni sodelavci.

Slomšek je napisal in izdal tudi vrsto drugih verskih in vzgojnih knjig, pa tudi mladinskih pripovednih spisov. Izdajal je tudi svoje pridige, hkrati pa skrbel za izdajo raznih prevedenih del. Zelo zani-

mivi in poučni so njegovi življenjepisi slavnih Slovencev, kot so: Jurij Japelj, Leopold Volkmer, Valentin Stanič, Tomaž Hren itd. Svoje številne pesmi je objavljala zlasti v „Drobtincah“, mnoge pa so izšle v zbirki „Pesme po Koroškim in Štajerskim znane“ (Celovec 1833). Poleg mnogih raztresenih člankov po raznih listih je skupno izdal kar okrog 50 knjig.

Slomšek je bil tudi pobudnik in ustanovitelj velike ljudske knjižne založbe - „Družbe sv. Mohorja“, ki je začela delovati leta 1852. Njene knjige so prodrle med vse plasti slovenskega ljudstva in slovenski narod dvignile na visoko kulturno raven.

Med pomembna Slomškova dela spada tudi prenos škofijskega sedeža iz Sv. Andraža v Maribor leta 1859. S tem dejanjem je Slomšek v bistvu začrtil severno mejo Slovenije in za slovenstvo ohranil številne slovenske kraje, ki so vse bolj zapadali pod nemški vpliv.

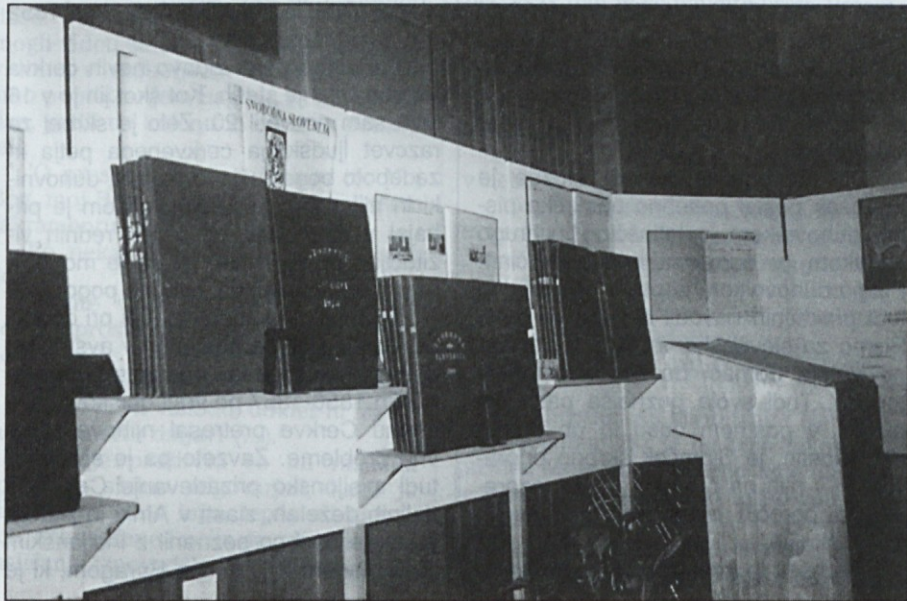
IZ NAŠE KRONIKE

Občni zbor Mutuala Sloga je bil 26. julija v Slovenski hiši; po sveti maši za pokojne člane je vodil občni zbor predsednik France Hrovat; Mutual Sloga ima nad 2500 članov in pisarne v Ramos Mejiji, Castelarju, San Justu, San Martinu in Slovenski vasi; pri volitvah je bil izvoljen odbor: predsednik France Hrovat, tajnik Avgust Jeločnik, blagajnik Marjan Loboda; svetovalci in namestniki: Marjan Kopač, Rudi Gričar, Marjan Petkovšek in Janez Jereb; v nadzornem odboru: Janez Teraš, Ciril Jan, Božidar Fink, Marjan Oberžan, Ivan Makovec in Janez Krajnik.

Tavčarjevo dramatisirano delo Cvetje v jeseni je postavila na oder mendoška mladina v režiji Tončke Šmon; nastopili so: Vladimir Triep, Vladko Žumer, Erika Bajda, Tine Šmon, Angelca Bajda, Pavle Šmon, Nadja Llanos, Milena Šmon, Mariano Hirschegger, Tone Štirn, Valči Arri-goni, Janez Štirn in Matjaž Grintal; šepetalka je bila Magdalena Grintal, sceno sta pripravila Matija in Dani Žumer, za kostume pa je posrbela Helena Hirschegger.

Žegnanje ob 50-letnici slovenske maše v San Martinu je sanmartinska verska skupnost praznovala v nedeljo, 9. avgusta, s praznično sveto mašo in slavnostnim kosilom v Slovenskem domu; dušni pastirji so bili svetnik Karel Škulj (1948-1958), dr. Alojzij Starc (1958-1960), Jože Jurak (1960-1963), Gregor Mali (1963-1969), dr. Jure Rode (1969-1975), Rado Sušnik (1975), prof. France Bergant (1976-1980), dr. Jure Rode (1981-1992) in od 1993 Franci Šenk.

Razstava časopisnih in knjižnih izdaj založbe Svobodna Slovenija na slavnosti zlatoga jubileja 15. avgusta v Slovenski hiši.

Če hočeš ubiti vrednote, MORAŠ UBITI ČLOVEKA

Prav te dni pred 53 leti so vozili semkaj zvezane in izmučene vojake domobranske vojske. Raztovarjali so jih na jasi na nasprotni strani ceste. Tam so se morali sleči do golega, s čimer so jim vzeli najosnovnejše človeško dostojanstvo. Spoznali so, da je prišel čas njihove krute usode. Nobenega dvoma ni bilo več. Od tam so jih pehali do ceste in dalje po poti, ki se začne pri križu, proti dolini, v kateri stoji danes daritveni oltar - 15. postaja slovenskega križevega pota. V tej dolini so v smrtni grozi imeli še toliko moči, da so pomislili na Boga in na katerega od tistih, ki so jih imeli najraje. Potem pa jih je začelo požirati brezno. Nekateri so umrli takoj, drugi pa so še nekaj dni čuli ob mrtvih, dokler niso zunaj pameti odšli tudi oni. Kaj se je tu dogajalo, ne bo noben človek nikoli razumel.

Šele čez pol stoletja je prišel umetnik in v les tega oltarja zapisal: ODPUSTI. Ta krščanska beseda je tudi vse, kar je nad tem mogoče reči. Edina beseda, ki lahko pretrga peklenski krog in vrne zemlji človeško podobo.

Zakaj so morali umreti?

Pa vendar se moramo vprašati, zakaj so morali umreti in zakaj so jih pobijali.

Ničesar niso storili proti interesom slovenskega naroda; ničesar, kar bi žalilo slovenski ponos; ničesar, kar bi bilo v nasprotju z evropsko kulturo ter s civilizacijskimi in z duhovnimi vrednotami. Bili so vojaki slovenske vojske, pod izključnim poveljstvom slovenskih častnikov, nosili so slovenske oznake. Nosili so slovensko zastavo, peli so slovenske pesmi. Bori so se za takšno Slovenijo, kakršno so do tedaj poznali in kakršno so si predstavljali. Bili so tisti, slovenski fantje, v katerih je spregovoril svobodnjaški duh. Nasilja preprosto niso mogli prenašati. Nasilja ljudi s Čebina, ki so podlegli strašnemu navdihu, ki je sejal smrt od zlate Prage do obal Azije.

Umreti so morali zato, ker so spoznali pravo zlo, ker so do zadnjega diha ostali in hoteli ostati zvesti Bogu, narodu in domovini. Dojeli so namreč, da gre pri NOB v bistvu za komuni-

zem, pred katerim je svaril tedanji papež Pij XI. v okrožnici *Divini Redemptoris*, kjer je govoril, da je komunizem nekaj slabega in da zato prav v nobeni reči ne bo z njim sodeloval, komur je mar krščanska kultura.

Razumeli in predstavljali so si ga tako kot tedanji ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, ki je govoril svojemu narodu: „Do zadnjega bom trdil in učil, da je brezbožni komunizem največje zlo in najhujša nesreča za slovenski narod.“ Razumljivo je, da so se verni Slovenci in konkretno žrtve tudi Kočevskega roga odločili tako, kot so se. Pravilnost njihove predstave so potrdili surovi umori in nasilje. V strahu tudi za lastno življenje so izrabili svojo naravno pravico in se nasilju uprli. Spoznali so, da so nastopile okoliščine, ko se morajo upreti, če hočejo preživeti. Poslušali so prave učitelje. Tiste učitelje, ki so jim oznanjali nauk, za katerega so vedeli, da jim omogoča življenje.

Upor je povzročilo nasilje

Vedno tudi danes moramo poudariti, da je prav nasilje v letu 1942 povzročilo upor. Zato so bili v dobri veri in trdno prepričani, da so se odločili prav. Pravilnost te odločitve potrjuje tudi sedanjí čas, ko je širni svet obsodil komunizem kot zločinski totalitarni sistem, enak fašizmu in nacizmu. Poboji v času, ko še ni bilo nobenih vaških straž ali domobranstva, so sprožili odpor in s tem državljansko vojno.

Zato moramo tudi danes zopet povedati resnico, da je za državljansko vojno in za vse njene posledice kriva komunistična stran. Za vojno je vedno kriv napadalec, in ne žrtev napada. Vsaka naša misel na leto 1942 se zato izteče v radikalno obsodbo komunizma.

Ko so v letu 1942 in po vojni pobijali te ljudi, niso imeli za to nobenega vojaškega razloga. Ubijali jih niso v obrambi ali zato, ker bi bili česa krivi. Ubijali so jih zaradi nečesa drugega. Ubijali so sicer ljudi, a so v resnici hoteli ubiti tisto, kar so ti ljudje nosili v sebi, to je vero, idejo, misel, duhovne vrednote. Če hočeš ubiti vse to,

moraš ubiti človeka. In ljudje kočevskih brezen so bili nosilci vsega tega. Ko so jih pred 53 leti morili, so ubijali njihovega duha, ker so hoteli izprazniti slovenski duhovni prostor. In zaradi tega so morali fantje in možje - slovenski domobranci, umreti.

Še vedno izvzeti iz vseh zakonov

Ljudem kočevskih brezen se je zgodila velika krivica. Ne samo, da so morali nič krivi umreti v nečloveških mukah. Odvzeli so jim tudi čast in dobro ime. Več kot pol stoletja je minilo, pa še vedno nosijo to, s čimer so jih pol stoletja krivično in sramotno obremenjevali. V statusu in temeljnih človekovih pravicah so še vedno zunaj zakona. Iz vseh zakonov so izvzeti. Ni jim priznana niti ena pravica, ki jih zakoni bogato odmerjajo žrtvam državljanke vojne druge strani. S tem se

zavestno ohranja razdvojenost slovenske družbe, nastale v revoluciji in državljanski vojni. Tako slovenska družba še danes ostaja politično razdvojena, kot je bila med državljansko vojno. Taka bo tudi ostala vse dotlej, dokler Državni zbor Republike Slovenije ne bo izpolnil dolžnosti, ki mu jo nalagajo slovenska ustava, določila mednarodnega prava ter listine mednarodnih ustanov. To je, dokler ne bo izrecno obsodil komunistične partije, ki je med vojno in okupacijo zlorabila slovensko željo po svobodi in NOB za svoje revolucionarne interese, dokler ne bo obsodil zločinov, ki so jih nosilci revolucije storili nad slovenskimi ljudmi pod pretvezo NOB, dokler ne bo priznal, da je bil slovenski odpor proti komunizmu med vojno samobrambno in tudi domoljubno dejanje, torej legitimen, dokler ne bo razveljavil obsodb, ki so jih po vojni izrekala sodišča na podlagi revolucionarnih zakonov, in dokler ne bo omogočil poprave krivic, ki so bile storjene številnim Slovincem med revolucijo in po njej in pri tem zagotovil enake pravice pod enakimi pogoji vsem žrtvam državljanske vojne in revolucije.

Obžalujemo, da Državni zbor Republike Slovenije v času, ko je ves svet opravil zadnja dejanja za končanje druge svetovne vojne in si podal roko sprave in ko si prizadeva za vstop Slovenije v NATO in Evropsko zvezo, še ni izkoristil morda zadnje priložnosti v svojem mandatu, da bi poravnal dolg in spore iz državljanske vojne.

Enakopravnost obeh strani

Slovinci so pomagali komunistom izpeljati revolucijo, ker niso znali ločevati. Niso bili prisebni. Prisebnost pomeni, ne se dati zavajati od videza, ampak vztrajati na temeljnih spoznanjih, ki jih je mogoče izločiti iz kaosa videza. Na teh spoznanjih je treba vztrajati, pa naj bodo miki, da bi jih zapustili, še tako veliki. Kakor so bili domobranci prisebni takrat, ko mnogi niso bili, tako zahtevamo tudi danes od demokratične politike lucidno prisebnost.

Na kaj tu mislimo? Na dve besedili, ki te dni krožita med političnimi strankami in ki govorita o bistvenih slovenskih rečeh. Ko danes govorimo v imenu Nove slovenske zaveze, v imenu Kočevskega roga in v imenu nas vseh, ki smo tukaj, se bojimo, da ti dve besedili nista odraz te priseb-

Ramoški mladinski pevski zbor pod vodstvom prof. Ivana Vombergarja.

Foto: Marjan Šušteršič

nosti. Če lahko kakšen nauk potegnemo iz preteklosti, je ta, da ne smemo ničesar podpisovati, kar ni v osnovi resnica. Politika je umetnost možnega. To je res, a je tudi res, da se popuščanje v bistvenih rečeh nikoli ne izplača. Politika je stvar računov, a ti računi morajo upoštevati resničnost.

Mi verjamemo v spravo med sprtima stranema v državljanski vojni, vendar pod pogojem, da obe strani druga drugo sprejmeta kot enakopravno sogovornico in da priznavata za izhodišče samo resnico. Ni namreč dveh nasprotujočih si resnic, kot bi pri nas nekateri radi prepričali in na tem gradili spravo. Menimo, da sprava na temelju politike sil kontinuitete ni možna. Postavljanje mejne črte med partijo in tako imenovano NOB ni možno. Obe sta eno in isto. NOB je bila zamisel slovenske komunistične partije. Partija sama dejansko ni šla v boj, ni pobijala civilnega prebivalstva, ni pobijala domobrancev in tudi ne tu v Kočevskem rogu. To so počeli partizani z roko v roki z VOS, OZNO, in UDBO. To je slovenska NOB.

Obsodba totalitarizma in poprava krivic

Ves svobodni in demokratični svet je obsodil komunizem in zločine, ki jih je storil. Tudi pri nas se poskuša v

to smer. Vendar mi ne moremo in zaradi teh žrtev tudi ne smemo pristajati na noben akt Državnega zbora, ki bi ob formalni obsodbi komunističnega sistema, v cilju slovenske sprave, ne priznal enakopravnosti obeh strani v državljanski vojni in domovinskega elementa protikomunističnemu odporu ter zagotovil konkretne ukrepe za popravo krivic, storjenih komurkoli.

Pričakujemo, da bo Državni zbor le prisluhnil resnici o slovenski državljanski vojni in v eksistenčnem interesu Slovencev in demokracije že vendar enkrat z ustreznim aktom izenačil vse Slovence in s tem končal slovensko državljansko vojno. Trdno smo prepričani, da se bo to zgodilo. Če tega ne bo storil ta Državni zbor, bo to storil čas, ki je v svojem bistvu naklonjen vrednotam, za katere so dale življenje tudi te žrtve tu v Kočevskem rogu. Ob zadnjem počivališču teh, ki so nedolžni umrli nasilne smrti, lahko verjamemo, da so dobili v svoji zadnji samoti in v svoji veliki bridkosti to pravico, da smejo klicati nad našo domovino svoj in božji blagoslov.

Hvala in slava jim!

Za vojno je vedno kriv napadalec, in ne žrtev napada.

SLOVENSTVO — vrednota - danost

METKA MIZERIT

„Ohranite svojo vero! Gojite in ohranite svoj jezik, svojo lepo pesem, svoje šege in navade! Tako boste ostali zvesti svojemu narodu, obenem pa boste bogatili svojo novo domovino z vrednotami, ki ustvarjajo veličino Argentine, ki je postala tudi že prava domovina vaših otrok., Tako je govoril v buenosaireški stolnici zbranim Slovincem škof Ernesto Segura, leta 1965.

Slovenstvo je torej vrednota. Kaj pa je to vrednota? Dr. Brumen je opredelil vrednoto kot kakovost ali lastnost stvari. Vrednota ni bitje, je lastnost bitja. Vrednota do neke mere sovpada z dobrim, je nekaj, kar cenim, kar mi je drago, ker je dobro.

Slovenski filozof Aleš Ušeničnik je naredil sestav vrednot, lestvico vrednot in sicer takole:

Najvišji je Bog, je oseba. Vrednota, ki mu jo pripisujemo, je svetost, ki je v pravem pomenu besede lastna le Bogu. Ljudje smo sveti toliko, kolikor se Bogu približamo. Svetniki so že pri Bogu; so sveti.

Naslednji je človek, kot oseba. Življenje je vrednota.

Slede verske, нравne in etične vrednote. Potem so vrednote duhovne kulture: znanost, umetnost. Sledijo jim stvarne vrednote: koristnost, privlačnost. Zadnje so hedonistične vrednote: prijetnost, udobnost.

Slovenstvo je torej kot vrednota duhovne kulture takoj za verskimi in pred stvarnimi dobrinami. Se tega zavedamo in spoštujemo vrednotno lestvico, je naše življenje v ravnovesju? France Veber meni, da so čustva tista, s katerimi dojemamo, oziroma sprejemamo vrednote.

Slovenstvo je naša kultura, umetnost, običaji, jezik, narodni značaj, ponos, poštenost in delavnost našega človeka.

Verski običaji so del naše duhovne kulture. V njih je izražena pristna vera naših dedov, ki so spremljali cerkveno leto. Kako globoko ostane v spominu mladostnika božična skrivnost ob jaslicah, kajeenje in kropljenje družinskega doma! Kako lep pomen imajo butarice na cvetno nedeljo in kako radi jih otroci nese-

jo v procesiji! Na veliko soboto barvamo pirhe in potem nesemo jedila k blagoslovu. In še in še... Gojimo te navade po naših družinah in razložimo otrokom njihov globoki verski smisel, ker so simboli, ne le običaji.

Jezik je najvidnejši in najpristnejši izraz narodne pripadnosti. Po jeziku se spoznamo in čutimo, da kot bratje pripadamo veliki družini slovenskega rodu. Jezik naredi, da slišimo preteklost, dede in prade; slišimo pa tudi ljudi svojega časa in klic prihodnjih rodov. V jeziku izražamo svoja čustva, misli, hrepenenje. O, naš mili slovenski jezik! Tisoč let je preteklo, odkar je bil prvič zapisan v Brižinskih spomenikih: „Ecce bi detd neze gresil tevuekigemube siti starosti nebrigem...“

Leta 1550 - 51 sta izšli prvi tiskani knjigi. Jezik je doživel polnoletnost, ko je leta 1584 izšla knjiga vseh knjig, Sveto pismo. V slovenščino ga je prevedel Jurij Dalmatin in postavil temelj knjižnemu jeziku za celih dvesto let.

Veliko lepega je napisano o slovenskem jeziku. Slomšek govori:

„Materin jezik je najdražja dota, ki smo ga prejeli od svojih staršev. Skrbno smo ga dolžni ohraniti, olepšati in svojim mlajšim zapustiti.“

„O ljubi, lepi in pošteni slovenski jezik. S teboj sem prvič klical svojo ljubezno mater in dobrega očeta; v tebi me je mati učila moliti in spoznavati Boga; tebe hočem hvaležno spoštovati in te ohraniti kot najdražji spomin na svoje ljube starše. Kot hvaležen sin svoje ljube matere želim, naj bi bila slovenska moja poslednja beseda, prav kakor je bila slovenska moja prva.“

V slovenskem jeziku je Prešeren izražal najnežnejša čustva ljubezni pa tudi mogočno himno narodu in domovini.

Tudi Cankar je napisal slavospev slovensčini. Ko opisuje, kako je Bog ustvaril Slovenijo, konča takole: „Veseli ljudje bodo živeli tod; pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje!“ Potem nadaljuje: „Vse, kar je rekel, se je zgodilo; bogatejši so pač drugi jeziki; pravijo tudi, da milozvočnejši in bolj pripravnji za vsakdanjo rabo - ali slovenska beseda je beseda praznika, petja in vriskanja. Iz zemlje same zveni kakor velikonočno potrkanje in zvezde pojó, kadar se na svetli poti ustavijo ter se ozró na čudežno deželo pod seboj. Vesela domovina, pozdravljena iz veselega srca!“

Slovenska beseda je beseda praznika, petja in vriskanja... Kaj je nam, dedičem beguncev, ostalo od te besede praznika, petja in vriskanja?

Pesnik France Papež, ki je živel med nami in utripal s srcem slovenske skupnosti, je takole zapisal:

Vsaka resnična beseda ima srcé... Slovenske besede - dobili smo jih na vasi in v mestu, in ob potokih, kot rože.

Res, nekaj smo jih po mnogih letih izgubili

in so oveneale ali so jih spodrinile tuje, vendar so nam dali naši ljudje toliko na pot, da smo preskrbljeni do konca.

Božja in slovenska beseda je spremljala naše očete v svet. Nam je bila dana kot dediščina v last, da jo živimo, gojimo in predajamo vsem, ki prihajajo za nami in so

slovenskega rodu.

Kaj ni slovenska beseda tista, ki je skoraj edina vzdrževala čudež naše neuničljivosti skozi stoletja? Kaj ni beseda tista, ki priča, da je slovenstvo med nami še živo?

Vem, lažje se izražamo v španščini. Slovenščina pa je jezik naših staršev, naših dedov. Bodimo ponosni nanjo! Ima posebnosti, ki jih drugi jeziki nimajo. Dvojina je res težka, je pa lepa, natančna in očarljiva. Ne gre, da bi jo zavrgli ali zaradi malomarnosti opustili in pozabili. Skloni, kakšne težave nam delajo v pogovornem jeziku; vendar je mogoče, da se jih naučimo pravilno uporabljati. Če hočete, da bodo otroci govorili slovensko, naj bo pogovorni jezik v vaših družinah slovenski! Kar dobi otrok v prvih letih v svojem domu od staršev, se mu najgloblje vtisne v dušo in srce. Z ljubeznijo sejte seme slovenske besede; nekoč vam bodo vaši otroci hvaležni.

Res je, da se naš besedni zaklad vsak dan krči, da se o marsikateri stvari lažje pogovorimo v španščini. Na nas vseh je, da iščemo slovenske izraze, da se potrudimo za slovensko besedo. Otroci nas opazujejo, poslušajo, sodijo in posnemajo. Ne moremo trditi, da je slovenski jezik za nas vrednota, ki jo cenimo, če ga pačimo s tujkami. Pazimo, da bomo slovenski jezik ohranili čist, brez tujih primesi. Gojimo ga, obogatimo si svoj besedni zaklad. Veste, kje je shranjen in nam je vedno na razpolago? Knjige, slovenske knjige so neusahljiv vir našega lepega jezika. Naj nam ne bo škoda ne časa, ne denarja za slovenski časopis, revijo, knjigo. Besede mičejo, zgledi vlečejo, pravi slovenski pregovor. Ne morete pričakovati od svojih otrok, da govorijo, berejo in pišejo slovensko, če se vi sami ne potrudite za slovensko govorico, če vas otroci nikoli ne vidijo s slovensko knjigo v roki.

Včasih nam je stari ata pripovedoval zgodbe. Strašno zanimive so bile: Kar nikoli ni bilo in nikoli ne bo, Mlinar brez skrbi in podobne. Nekaterih kasneje nikjer nisem slišala ali brala. Mislim, da se jih je stari ata kar sam izmišljal in sproti daljšal ali krajšal, kakor je bil razporejen. Mama nam je brala pravljice, ki so burile našo domišljijo. Danes naj bi to nadomestila televizija. Koliko časa presedijo otroci pred televizijskim zaslonom in kaj gledajo? Velikokrat je to izgubljen čas.

„Slajše reči na svetu ni, kakor je lepa pesem,“ je zapisal Slomšek. „Dokler boste peli, boste živeli,“ nam je ob

Mladi mladim

PAVLINKA VOMBERGAR

predsednica Slovenske dekliške organizacije Slomškovega doma

Spoštovani gostje, dragi starši, draga mladina!

Pozdravljeni na 28. mladinskem dnevu, na prazniku, ki smo ga pripravili fantje in dekleta iz Slomškovega doma. Veseli smo vseh, ki ste nas obiskali, veseli staršev in prijateljev, ki nas spremljate in vzpodbujate pri našem delu, še posebno pa smo veseli deklet in fantov, ki pomagajo odboru Slovenske dekliške organizacije in Slovenske fantovske zveze v Slomškovem domu pri pripravi današnjega programa in pri ostalem delu v Domu.

Iz roda v rod gre naša pot, pravi pesnik. Veseli in ponosni smo, da je danes na nas vrsta, da visoko dvignemo baklo slovenstva in krščanstva, ki smo jo prejeli od prednikov in katero so prinesli pred petdesetimi leti naši dedje in babice v to deželo pod Južnim križem, našo rojstno domovino! Res so prišli na te obale praznih rok, a bogati v duhovnem premoženju: poštenje, praktično krščanstvo, kultura na vseh poljih, smisel za organizacijo, koristne delovne navade. To je bil njihov doprinos Argentini, in to dediščino so zapustili tudi svojim potomcem. Naša generacija ima to prednost, da raste in se bogati ne le iz te dediščine, ampak tudi iz kulture in lepih vrlin argentinske družbe. Dragi fant, draga dekle, ali kdaj pomisliš na vse to? Ali se zavedaš, da le tak najbolj koristiš sebi, rojstni Argentini in tudi domovini naših prednikov Sloveniji? Ljudje takih pogledov lahko ustvarjajo boljši svet, ki bo boljši, ker sem jaz,

ker si ti boljši!

Kaj pa jaz lahko storim? boš morda vprašala, boš morda vprašal. Približaj se, sodeluj, podaj svojo roko, daruj del tvojih talentov, del tvojega časa za skupno delo. Boš videl, da bo tudi tebi v zadovoljstvo, ko boš spoznal, da skupaj lahko marsikaj lepega naredimo. Tudi današnji program je sad skupnega dela, a vendar le, ker je toliko in toliko posameznikov darovalo svoj čas in svoje možnosti. Polje ponudbe je kar široko: Plesne skupine, šport, kulturne prireditve in teater, pevski zbor, misijonski krožek... Pridi in pogledj, tudi zate je prostor!

Mladinski dnevi so končno dnevi prijateljstva. Ko se srečujemo na teh praznikih po Domovih, si pravzaprav ne le podajamo roke, ampak se tudi družimo v krog, postajamo ena družina, da bi nam bilo vsem lepše! Naj ta namen dosega tudi naš Mladinski dan.

svojem zadnjem obisku naročal škof Rožman. Zakladnica naših narodnih in umetnih pesmi je zelo bogata. V njej je veliko biserov in ni nam treba segati po raznih neprimernih popevkih in tuji šari. Danes imamo veliko pesmi posnetih na plošče, trakove, zgoščenke. Lepo je, da jih otroci in mladi poslušajo. Vendar, mamice, pojte svojim dojenčkom, pojte malim otročičkom, otroci in mladi naj pojejo z vami. Vzбудili boste v njih smisel za pesem, za glasbo, za lepoto. Pesem nam blaži težko življenje, privabi v dušo trenutke sreče.

Samo še za konec. Po božji volji smo slovenskega rodu. Za slovenstvo se odločamo prostovoljno. Slovenstvo je danost, dar, dediščina očetov, do katere imamo pravico. Nihče nam tega daru ne more vzeti. Je pa tudi odgovornost. Tisti, ki je prejel dva talenta, je vsekakor bogatejši, kakor tisti, ki je prejel samo enega. Bo pa tudi dajal odgovor za dva.

Koliko časa bo slovenstvo še živo med nami? Toliko časa, dokler bomo mi zanj delali, se trudili, zanj živeli in to vrednoto ljubili. Pri tem nam daj Bog svoj blagoslov!

Nekaj spominov

PAVLINA DOBOVŠEK

V naši cerkvi Marije Pomagaj smo praznovali cvetno nedeljo. Kakor skoro pred pol stoletja smo se zbrali v našem osrednjem domu, v Slovenski hiši mons. Antona Oreharja. Kakor pred tolilikimi leti, so tudi sedaj otroci korakali v procesiji, držeč v rokah butarice in oljke, za njimi pa smo v pobožni molitvi stopali starejši - kakor pred pol stoletja. Toda nekaj je bilo drugače kakor takrat: med nami že ni bilo veliko tistih, ki so bili prva leta v procesiji.

Takrat, pred pol stoletja, je bila namesto sedanje ponosne stavbe stara meščanska hiša z velikim vrtom, kjer so stale visoke palme. V tisti rumenorjavo pobarvani hiši so dobile prvo zatočišče predvsem družine, ki so se rešile slovenskega holokavsta in so v novi deželi začele novo življenje. Težki so bili tisti časi, saj nismo poznali jezika ne navad tukajšnjega naroda, povrh tega so bili očetje brez zaslužka. Ker pa so prijeli za vsako delo, so se predvsem obrtniki hitro znašli in so kmalu oskrbeli svojim družinam druga stanovanja. Za njimi so prihajali drugi rojaki, ki so bili prav tako v stiski, in tako so se prebivalci na Ramón Falconu vedno menjavali. Težje je bilo s slovenskimi intelektualci, katerih evropske študije v Argentini niso bile priznane, oni pa niso bili večji nobe-nega ročnega dela.

Ta hiša pa ni bila samo prvo zatočišče našim družinam. Kmalu so naši dušni pastirji že opravljali cerkvene obrede - v začetku v skromni leseni baraki, ki se je kmalu spremenila v zidano. Po prizadevanju neutrudljivega mons. Antona Oreharja in njegovih sodelavcev je iz starega poslopja zrastle naša Slovenska hiša, ki nas že toliko let povezuje. V njej doživljamo vse, kar je povezano z nami - spomini na preteklost in načrtovanje in ustvarjanje za bodočnost. V njenih prostorih je slovenski pouk, v njej so kulturna srečanja in v njej imajo sedež mnoge organizacije. V cerkvi Marije Pomagaj pa imamo najlepša bogoslužna opravila ob velikih praznikih. Upravljanje in urejevanje tega velikega kompleksa pa je sedaj na skrbi delegata za slovensko dušno pastirstvo mons. Jožeta Škerbca, ki ima za vsakega od nas prijazno besedo in vesel nasmeh ter krepek

stisk roke, kadar vstopimo v naše sve-tišče, v katerem smo tudi letos praznovali začetek velikonočnih praznikov.

Ob pogledu na letošnjo procesijo pa se mi je naenkrat prikazala slika cvetne nedelje leta 1941 v naši domo-vini.

Pomladna nedelja je bila, že smo imeli trobentice in zvončke in tudi anemone in mimoze so bile v šopkih, že smo imeli butare, da jih nesemo v cerkev k blagoslovu, ko so se na nebu naenkrat pojavila bobneča letala, ki so začela krožiti nad Ljubljano. Od daleč smo slišali odmeve eksplozij, ker so bombardirali letališče. Zastal nam je dih in obšla nas je tesnoba. Mladi, ki smo komaj čakali pomlad in smo se veselili velike noči, smo se osvestili, da bo nad nas prišlo nekaj hudega. Pravzaprav smo že slutili, da se bo nekaj zgodilo, ker so v dneh pred cvetno nedeljo mnogi možje in fantje bili vpoklicani k vojakom. V mestu in na podeželju so morali zapustiti delo in družine in se zglasiti na vojaških postojankah. Na domovih in domačijah so ostale matere same z otroki, polne skrbi, če bodo kos delu, ki jih čaka. Prav na cvetno nedeljo se je začelo „zares“!

Kmalu smo iz radia slišali poročilo o bliskovitem napadu nemških letal, ki so v kratkem času razrušila Beograd, kjer je bilo naenkrat čez 30.000 prebi-

valcev ubitih. Med njimi je bilo dosti Slovencev, ki so takrat službovali v Beogradu. Padel je naš dr. Kulovec, predsednik Slovenske ljudske stranke, padlo je dosti naših zaslužnih mož.

Mobilizirani slovenski možje in fan-tje so bili poslani na obmejne pos-tojanke, da bi zavrli prodirajočega tu-jca. Gorenjsko, Štajersko in Primorje so morali braniti. Prišla so poročila, da so naši možje zajeli nemško patroljo na Črnem vrhu nad Jesenicami in jih prignali na poveljstvo v Radovljico. Pri zasliševanju so bili nemški vojaki izredno samozavestni. Njihovi odgovori so bili posmehljivi in iz njih je velo za-ničenje Slovencev. Zasliševalci so bili presenečeni nad nemško oholostjo, še bolj pa nad odlično opremo Hitlerjevih vojakov, katero so primerjali s slabim, skoro primitivnim oblačilom in orožjem jugoslovanske vojske. Ko so Nemci zavzeli slovenske obrambne postojanke, je jugoslovansko po-veljstvo zapovedalo umik. Žalosten je bil pogled na umikajoče se čete, ki so se slabo opremljene in v dežju pomikale proti Ljubljani. Jugoslovanska, toliko opevana armada, se je naenkrat sesula. Srbsko poveljstvo je pobegnilo, slovenski možje in fantje v uniformah jugoslovanske vojske so ostali sami. Kdor je le mogel, se je hitro preoblekel v civilno obleko in hitel proti svo-jemu domu.

Na severu je v naše kraje vdiral Navec in si brezobzirno utiral pot. Na vzhodu so se pojavili Madžari, od za-hoda pa so prihajali Italijani. Napadal-ci so si razdelili slovensko ozemlje:

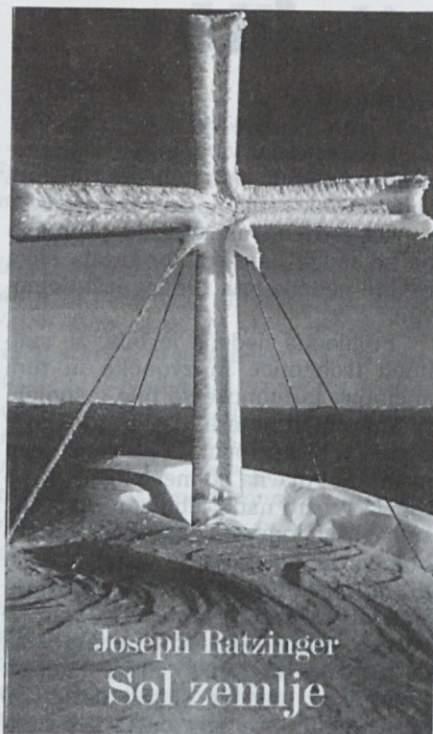
Pevski zbor iz Sel na Koroškem pod vodstvom mag. Romana Verdela na praznovanju 50-letnice ZS v SH. *Foto: Marjan Šušteršič*

Ob knjigi kardinala Ratzingerja SOL ZEMLJE

Ljubljanska založba Družina je v zbirki Luč sveta doslej izdala vrsto zanimivih verskih knjig. Vendar se po zanimivosti nobena ne more - in verjetno ne bo mogla - kosati z delom, ki je pravkar izšlo v njeni novi zbirki Jubilej 2000, ki jo ureja teolog Anton Štrukelj. Gre za nekaj čez 300 strani obsegajočo knjigo žepnega formata z naslovom Sol zemlje (prevedla jo je Marta Koren), vsebuje pa intervju nemškega časnikarja Petra Seewalda s kardinalom Josephom Ratzingerjem.

Nemški kardinal Ratzinger je, kot je znano, že od leta 1981 prefekt znamenite vatikanske Kongregacije za širjenje vere, prej Kongregacije Svetega oficija. Ta ni samo najstarejša vatikanska kongregacija. Dolga stoletja je bila kot „sveta inkvizicija“ tudi najbolj strah vzbujujoča. Zato je zanimivo že to, da se takšna osebnost daje na razpolago časnikarju, kaj šele časnikarju, ki v uvodni besedi pove: „Že zdavnaj sem bil izstopil iz Cerkve“, ne da bi pri tem pojasnil, ali se je vanjo sploh vrnil. Toda vrnil ali ne, se Seewald s tem intervjujem izkazuje ne samo kot nadvse inteligenten, informiran in širokopotezen spraševalec, ampak tudi kot človek z globokim verskim instinktom in kot velik poznavalec krščanske problematike. Vsekakor

ga kardinal nikoli ni vprašal o njegovi preteklosti. Sproščeno se je odprl njegovim vprašanjem, kakor se je v istih letih odprl Italijanu Messoriju.

„Ozračje srečanja,“ pravi Seewald v isti uvodni besedi, „je bilo intenzivno in resno, toda včasih je 'cerkveni vladar' sedel tako neprisiljeno na svojem stolu, z eno nogo prek naslonjala, da bi si človek mogel misliti, da ima opraviti s študentom. Enkrat samkrat je prekinil pogovor, da se je umaknil za meditacijo ali morda tudi, da bi prosil Svetega Duha za prave besede. Tega ne vem...“

No, glede na značaj Seewaldovega spraševanja res ne moremo izključiti,

ošabni Nemeč Gorenjsko in Štajersko, Madžar Prekmurje, prevzetni Italijan pa se je šopiril v Ljubljani, na Dolenjskem in Notranjskem. Velika noč 1941 je bila pravzaprav naš veliki petek, ker se je takrat začelo trpljenje Slovencev. Okupatorji so izvajali svojo moč. Pričeli so zapirati vplivne osebe, začeli so preseljevati družine, na dnevnem redu so bile deportacije in internacije, streljanje talcev in vsak dan nove odredbe in nove omejitve. Ljubljano so obdali z visoko žično ograjo, vstop in izhod sta bila dovoljena le s posebnim dovoljenjem. Živila so bila silno omejena in upeljali so policijsko uro. Poleg okupatorjevega nasilja se je pojavila še strahovlada komunistov, ki so začeli s

krvavo revolucijo. Razmere so bile tako hude, da je marsikdo tisti čas primerjal z Apokalipso. Brali smo Janezovo Razodetje, posebno v dneh takoj po končani vojni, ko so se komunistični zavojevalci napajali v krvi nedolžnih žrtev. Brali smo „čaje božjega srda“ in otrpli smo v naši nemoči in zapuščeni.

Toda sedaj smo tu, v Slovenski hiši, oazi slovenstva sredi velikega milijonskega mesta na drugem kontinentu; naši otroci in naša mladina pa imajo prav tako vesel in brezskrben obraz, kakor smo ga imeli mi pred našim velikim petkom leta 1941.

da je kardinal tam v vili Cavalletti blizu Frascatija, kjer sta se pogovarjala, šel takrat konzultirat Svetega Duha, saj je šlo za ne samo teološko težka, ampak tudi za drzna in celo kočljiva vprašanja.

Knjiga se deli v tri poglavja. Prvo poglavje, O osebi, se ukvarja z osebnostjo kardinala Ratzingerja (Izvor in poklic, Profesor, Škof in kardinal, Prefekt). V drugem poglavju z naslovom Problemi katoliške Cerkve so na vrsti vprašanja o stanju v današnji katoliški Cerkvi (Rim v stiski, O stanju Cerkve, Položaj v Nemčiji, Vzroki za propadanje, Napake Cerkve, Kanon kritike). V tretjem, zaključnem poglavju z naslovom Na pragu novega časa pa je izpraševalec poletel v širino z globinskimi vprašanji kakor: Dvatisočletna zgodovina odrešenja - in odrešitve ni? Katarza - prelom časa in preizkušnje, ki jih prinaša. „Nova pomlad človeškega duha za 3. tisočletje“, Težišča cerkvenega razvoja, Prihodnost Cerkve - Cerkev prihodnosti, resnična zgodovina sveta.

Vsa ta snov se, kot je bilo rečeno, preliva v obliko sproščenega intervjuja med obema Nemcema. Omenjeno je bilo, da si je Seewald privoščil drznost, ki preseneča. V dokaz te drznosti naj navedemo nekaj vprašanj.

Iz prvega poglavja:

Seewald: Kakšna oblačila nosite, ko ob petkih greste na avdienco k papežu? V katerem jeziku se pogovarjata? Ali je katoliški človek srečnejši kakor drugi? Doraščali ste na deželi kot najmlajši od treh otrok. Oče je bil orožnik, družina prej siromašna kakor premožna. Vaša mati - tako ste pripovedovali nekoč - je celo milo izdelovala sama. - Kako se je oče izražal nasproti režimu? - Ali niste hoteli imeti lastne družine in ali niste nikoli imeli ljubezenskega razmerja do kake ženske osebe? - Kakšna je bila videti vaša služba pri protiletalski artileriji? - Po študiju ste bili eno leto v dušnem pastirstvu. Tu ste morali, tako so mi pravili, v glavnem pokopavati. - Ali je v fatimski skrivnosti napovedan propad sveta? (Tukaj je kardinal s svojim odgovorom zelo skop...)

Iz drugega poglavja samo eno vprašanje in en odgovor, ki se tičeta Italije: Seewald: Cilj je nov: stranke presejajoč politični konsenz. Bi ga vi podprli? Tudi s komunisti?

Ratzinger: Vsekakor bi to moralo biti mogoče v postkomunistični demokratsko-socialni stranki. Rifondazione comunista ostaja seveda pri marksističnih načelih.

Iz tretjega poglavja tudi eno samo.

Biti zdrav iz zdrav ostati

DR. IRENA GRECS

Vročina

Človek ima sposobnost ohranjati stalno lastno telesno toploto, ne glede na toploto v okolju. Telesna temperatura niha čez dan zelo malo: najnižja je v jutranjih urah in najvišja zvečer. Telo vzdržuje telesno temperaturo s svojimi regulacijskimi mehanizmi. Kadar ta mehanizem tvorjenja in oddajanja telesne toplote odpove zaradi kakršnega koli vzroka, nastane povišana ali znižana telesna temperatura.

Normalna telesna temperatura je med 36 in 37°C.

Od 37 do 38°C je povečana vročina.

Od 38 do 30°C je zmerno povečana vročina.

Od 39 do 40,5°C je visoka vročina.

Od 40,5°C je zelo visoka vročina.

Vročina sama po sebi ni bolezen, ampak je odsev obrambe telesa na povzročitelja bolezni (bakterije in njihovi strupi, glivice, virusi, paraziti, alergeni, zdravila, hormoni itd.).

Zvišana telesna temperatura spremlja številne in različne bolezni: nalezljive bolezni (gripa, angina, otroške bolezni...), alergijske bolezni, rakaste bolezni, bolezni ščitnice, bolezni možganov itd. Vročino navadno spremljajo pobitost, utrujenost, pospešen utrip žile, pospešeno

zadnje, povsem kratko vprašanje z delnim odgovorom:

Seewald: In kaj Bog res hoče od nas?

Ratzinger: Da postanemo tisti, ki ljubejo; potem smo namreč njegova podobna.

A s čim vse bi še morali ponazoriti zanimivosti te knjige! Na primer s tem, s kakšno širino Ratzinger govori o znanim upornem teologu Hansu Küngu... Kako govori o svoji ljubezni do pisatelja Hesseja in do skladatelja Mozarta...

Da zaključimo to bežno predstavitev: knjiga, ki utegne biti za vernega človeka prava poslastica, za nevernega pa dragocena informacija.

A.R. (Mladika)

dihanje, glavobol, mrazenje, tresavica, neješčnost. Visoka vročina hudo bremeni srce in ožilje. Bolnik z zelo visoko vročino je nemiren, zmeden, nezavesten, dobi napad krčev. **Zato takšnega bolnika ne smemo pustiti samega, ampak smo ob njem in ga skrbno negujemo. Bolniki, ki imajo zvišano telesno temperaturo 37 do 38°C več kot tri dni, naj se posvetujejo s svojim zdravnikom.**

Temperatura je zanesljiv dokaz bolezni, merjenje temperature pa preprost in točen pokazatelj zdravstvenega stanja bolnika. Pove o resnosti bolezni, trajanju in poteku bolezni in o uspešnosti zdravljenja.

Kako merimo telesno temperaturo?

Telesno temperaturo merimo z živosrebrnim, kožnim in ušesnim termometrom. Merimo jo lahko pod pazduho, pod jezikom, v ušesu in danki. Običajno merimo temperaturo dvakrat na dan, zjutraj in zvečer.

Najprej gledamo, da je živosrebrni stolpič termometra ok. 35°C, nato položimo živosrebrni del termometra pod dobro obrisano pazduho in nadaljaj pritiskamo k telesu. Merimo najmanj 10 minut, med merjenjem mora bolnik mirovati.

Drugi način merjenja temperature je pod jezikom, živosrebrni del termometra položimo pod jezik in zapremo usta. Merimo od 5 do 10 minut. **Nikoli ne merimo temperature pod jezikom pri otrocih, duševnih in nemirnih bolnikih!** Pri otrocih merimo telesno temperaturo običajno v danki ob stalnem nadzoru med merjenjem. Otrok leži na bokih, nogice ima skrčene k telesu. Z vazelinom namazani živosrebrni del termometra mu potisnemo v danko. Merimo približno 5 minut. Ta način merjenja telesne temperature je primeren, kadar sumimo na vnetja obolenja v trebuhu; takrat je med temperaturo pod pazduho in v danki eno stopinjo C ali več razlike.

Termometer po uporabi obrišemo s staničevino (papirnati robček), umijemo z detergentom, speremo z

mlačno vodo, posušimo in shranimo v škatlico.

Pri zdravem človeku je merjena temperatura pod pazduho in v danki za 0,5°C ali pet črtic na toplomeru višja. Pod jezikom merjena temperatura pa je za 0,2°C ali dve črtici višja kot pod pazduho.

Pri zvišani telesni temperaturi se zviša tudi število srčnih utripov v minuti. To spremembo srčnega utripa zaznamo s tipanjem žile na notranji strani zapestja - na palčevi strani.

Zdravi odrasli imajo običajno od 70 do 80 srčnih utripov v minuti, ko mirujejo. Zvišana telesna temperatura pospeši srčne utripe približno 1°C vročine za 8 do 10 udarcev.

Ukrepi pri visoki temperaturi

Kot sem že omenila, je temperatura samo bolezenski znak in spremlja različne bolezni. Zato moramo ugotoviti vzrok povišane telesne temperature in nato zdravimo bolezen.

Pri zvišani temperaturi je poraba telesne energije povečana, tek pa je zmanjšan. Visoka vročina izčrpa telo.

S pravilno prehrano in nego omogočimo čiščenje organizma vseh strupnin, ki nastajajo v času bolezni. Telo se čisti skozi kožo, prek črevesja in ledvic.

Pri visoki temperaturi priporočam mrzle obkladke okoli trupa (ovoj se mora dobro prilagati telesu in ne sme biti zevajočih rež). Pri pravilnem povijanju se začne bolnik potiti. Zelo priporočam kisove obkladke okoli goleni in stopala.

Pri vročičnem bolniku moramo poskrbeti, da redno odvaja blato (lahko s pomočjo naravnih odvajal - mineralna voda, suho sadje, žlička janeževega prahu).

S čaji (zlata rozga, njivska preslica, plahutnica, koprive, peteršilj) ledvice spodbudimo k boljšemu delovanju.

Vročični bolnik je žejen in izsušen. Prehrana takega bolnika naj bo tekoča, lahko prebavljiva, osvežujoča in naj vsebuje mnogo vitaminov, sestavljena iz sokov presnega sadja, presne zelenjave, kompotov, sadne kaše, zelenjavnih juh, sirotke itd. Ne priporočam pa težko prebavljive hrane (beljakovinske, mastne in močnate).

50-LETNICA društva „ZEDINJENA SLOVENIJA“ in tednika „SVOBODNA SLOVENIJA“ v Argentini

V soboto, 15. avgusta, je bilo v Slovenski hiši skupno praznovanje obeh jubilejev. Pričelo se je s sv. mašo, ki jo je daroval prelat **Jože Škerbec** s somaševanjem prelata **Jožeta Guština** in msgr. dr. **Mirka Gogala** in izseljenskega duhovnika v Nemčiji **Marjana Bečana**. Vodila je mašo prof. **Neda Vesel Dolenc**, ki je oznanila, da se bere maša za vse pokojne predsednike društva Zedinjena Slovenija (ZS) **Miloša Stareta**, inž. **Albina Mozetiča**, prof. **Avgusta Horvata**, poslevodečega podpredsednika dr. **Julija Savellija** in **Boža Stariho**; pa tudi za pokojne urednike tednika Svobodna Slovenija (SS) in njenih zbornikov **Miloša Stareta**, **Joška Krošlja**, dr. **Tineta Debeljaka**, **Ruda Jurčeca**, **Janka Hafnerja**, lic. **Pavla Fajdigo**, **Pavleta Ranta** in **Danico Kanalč Petriček**. Ob darovanju je urednik tednika SS prinesel na oltar prvo številko SS iz leta 1948, predsednik ZS pa pravkar izšli

Zbornik o 50-letnem delovanju društva ZS. Pri maši je pel SPZ Gallus, ki tudi letos praznuje svoj zlati jubilej. Vodi ga **Anka Savelli Gaser**. Po maši sta predsednik ZS **Marjan Loboda** in glavni urednik SS **Tine Debeljak** položila šopek rož pred spomenik našim padlim, množica rojakov pa je zapela pesem Oče, mati...

Sledila je akademija v Dvorani škofa Rožmana. Organizacijo akademije je imel na skrbi vodja kulturnega odseka ZS arh. **Ivan Kogovšek**. Dvorano je opremil **Andrej Golob** s sodelavci, spremni list pa **Irena Žužek**. Točke akademije je povezoval arh. **Jure Vombergar** na osnovi besedila, ki ga je sestavil lic. **Tone Mizerit**. Najprej je predsednik ZS pozdravil udeležence, nakar so predstavniki Slovenskih domov, ustanov in organizacij čestitali društvu ZS in tedniku SS k zlatemu jubileju: kot prvi je čestital prelat **Jože Škerbec**, delegat za Slovensko dušno pastirstvo v Argentini (SDP) in hišni gospodar, nato za društvo Slovenska pristava podpredsednik **Janez Jelenc**, za Hladnikov dom v Slovenski vasi v Lanusu podpredsednik **Ciril Jan**, za Naš dom v San Justu predsednica **Marija Malavašič Casullo**, za Slomškov dom predsednik **Marjan Jože Loboda**, za Slovenski dom v Carapachayu predsednik **Franci Korošec** ter za Slovenski dom v San Martinu predsednik **Andrej Peršuh**. Napovedovalec je nato prebral pozdrave in čestitke Društva Slovencev v Mendoza, ki sta jih poslala predsednik **Davorin Hirschegger** in tajnica **Ani Grintal**; v imenu Slovenskega planinskega društva v Barilochah predsednik arh. **Andrej Duh** in tajnik **Matjaž Jerman**; v imenu Slovensko-kanadskega sveta pa predsednica **Ema Pogačar**. (Kasneje sta čestitala tudi prejšnji odpravnik poslov RS v Argentini prof. **Matjaž Puc** in žena **Veselka**). Za tem so pozdravili in čestitali gostje: predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev **Nanti Olip**; predsednik Krščanske kulturne zveze na Koroškem dr. **Janko**

Zerzer; državni poslanec v slovenskem parlamentu, argentinski rojak lic. **Marjan Schiffrer** in končno, v imenu Republike Slovenije, veleposlanik v Argentini, univ. prof. dr. **Janez Žgajnar**. Ta je tudi slovesno izročil posebno listino Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, v kateri s podpisom državne sekretarke **Mihaele Logar** izraža društvu ZS priznanje in zahvalo. Priznanje je prevzel predsednik ZS. V imenu dnevnika SS je o načelnih stališčih lista spregovoril odgovorni urednik **Tine Debeljak**. Pravkar izšlo knjigo Zbornik društva ZS (na 810 straneh) je predstavil vodja zgodovinskega odseka ZS lic. **Bine Magister**. Ob zlatem jubileju društva ZS je spregovoril predsednik **Marjan Loboda**; še prej pa je izročil priznanje univ. prof. dr. **Milanu Komarju**, ki je edini še živeči član prvega odbora takratnega Društva Slovencev, kasneje preimenovanega v društvo Zedinjena Slovenija. Šopek rož je prejela njegova žena **Marija roj. Ahačič**. Predsednik ZS in tajnica **Ivana Tekavec** sta izročila dr. Komarju tudi izvod Zbornika ZS ob 50-letnici. Po slavnostnem govoru predsednika ZS so vsi navzoči zapeli našo izseljensko himno Slovenija v svetu.

Drugi del slavlja je bil posvečen pesmi, slavnostnemu koncertu mešana pevskega zbora iz Sel na Koroškem, ki ga vodi mag. **Roman Verdel**. Nad 40 pevcev je zapelo vrsto slovenskih pesmi, pa tudi nekatere druge. Pri več pesmih je sodeloval ansambel Drava iz Borovelj. Ob koncu je zboru in ansamblu izrekel besede zahvale predsednik ZS **Marjan Loboda**, v imenu zbora pa se je za spremen zahvalil predsednik zbora **Heribert Kulmesch**; v imenu Selanov je izročil društvu ZS spominsko listino. V spremni zloženki, ki so jo udeleženci dobili pred proslavo in v kateri je bila opisana koroška vas Sele, župan **Engelbert Wassner** pozdravlja Slovence v Argentini.

Ob koncu je povezovalec povabil navzoče, da si ogledajo razstavo časopisnih in knjižnih izdaj založbe Svobodna Slovenija: 50 vezanih letnikov tednika SS, 20 zbornikov SS, 5 literarnih knjig in 6 brošur zbirke Svobodni pogledi. Razstavo je pripravil kulturni referent arh. **Ivan Kogovšek** s sodelavci. Pred dvorano pa je bil na razpolago „Zbornik dela v zvestobi in ljubezni“ društva ZS med leti 1948-1998.

Nanti Olip, predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev pozdravlja na zlatem jubileju ZS.

+ ODŠLI SO +

Janko Bradač

Tik pred božičem 1997 je na cesti v San Martin de los Andes avto podrl rojaka Janka Bradača. Po dvomesečnem trpljenju v bolnici v Neuquenu ga je slednjč 25. 2. 1998 smrt rešila muk.

Janko se je rodil 8. februarja 1919 v Dolnjem Polju blizu Novega mesta. Ker je bil iz nepremožne kmečke družine, se je od mladega boril z revščino in doživljal težave v svoji želji po študiju in znanju. Hodil je v bližnjo šolo v Soteski in želel priti na boljšo šolo v Dolenjske Toplice, a tega ni zmogel. Prav tako mu ni uspelo priti v gimnazijo in je obiskoval meščansko šolo v Novem mestu. Rad se je učil in je bil odličnjak, a že leta 1935 je moral iskati delo. Zaposlil se je v tiskarni in se naglo izučil za stavca. Ta posel je potem zmeraj odpravljaj, tudi v razvanih letih svetovne vojne, ko je bil mobiliziran in je imel jako težko življenje. Ker se ni strinjal z razmerami v Sloveniji ob koncu vojne, se je odpravil v Gorico in potem v Trst, kjer mu je uspelo končati gimnazijo in se usposobiti za učiteljski poklic. To so bila srečna leta in o njih mi je še 1992 pisal: „Ko mi je bilo mogoče delati maturo na gimnaziji, nisem prav nič premišljal in se takoj odločil: bom, moram. Delal sem od petih zjutraj do ene popoldne, potem pa študiral. Nikoli mi ni bilo žal truda, dasi mi ta študij razen dveh let učil-

teljevanja, ki sta bili potem najlepši v mojem življenju, ni bistveno pomagal. To so lepi spomini.”

Ker je vedel, da v Trstu ne more ostati, in se v Slovenijo ni maral vrniti, se je 1949 napotil v Argentino. Brez težav je našel delo v tiskarni, a prilike v Buenos Airesu mu niso ugajale, torej je leta 1950 krenil v Bariloche in 1951 kupil manjšo tiskarnico v San Martin de los Andes, kjer je poslej stalno živel.

Janko se je v Barilochem mudil komaj dobro leto, a se je vedno čutil pripadnika bariloške slovenske skupnosti. Bil je med ustanovitelji slovenskega društva in ostal nekaj let njegov član. Pozneje se je vedno zanimal za tukajšnje delo in rad kaj prispeval. Za društvo je brezplačno tiskal pisma, zavitke in druge potrebne tiskovine. Pohvalil nas je, ko smo obnovili Skalco in ko smo prikazali na praznikih snega kozolec in planiško skakalnico. Izrekel je sožalje ob smrti šumskih bratov Janeza Flere-ta, Franka Jermana, Davorina Jereba in se še leta pozneje spominjal v pismih Tončka Pangerca, ki je postal žrtev planinske nesreče. Vzdrževal je trgovske stike z bariloškimi rojaki in se ni kaj prida hudoval, kadar taki stiki niso prinesli pričakovanega dobička. Svoj posel je vedno vodil previdno in sorazmerno uspešno. Varčen v podjetju je soljudem pomagal, če je videl, da so pomoči potrebni. Z ženo sta se brigala za krajevno sirotišnico in študirala otroke brez sredstev.

Čeprav se je z voljo vključil v okolje, v katerega ga je zanesla usoda, ni nkdar pozabil svojih mladostnih krajev. V nekem pismu je zapisal: „Ko sem zvečer sam in še tiskam ali kaj drugega delam, se tako lahko sprehajam po naših dolenjskih gmajnah, vinogradih, gozdovih, polju. Dosti si je dopisoval z obema, zdaj že pokojnima sestrama, ki sta živeli

v Sloveniji, zlasti s Francko. Prav tako je vedno vzdrževal stike s sošolko iz mladih let Miro Mastnakovo, hčerko novomeškega notarja, ki mu je takrat, ko sta bila skoraj še otroka, rada pomagala in ki je leta 1944 oslepela, a je svoja pisma drugim narekovala. Z ženo, doma iz istih krajev, s katero se je poročil 1955, sta večkrat potovala v Slovenijo obujat stare spomine.

Skoraj brez Slovencev v svojem kraju je Janko dosti slovenskega čital in pisal lepa pisma. Dobival je „Svobodno Slovenijo“, „Duhovno življenje“ in druge buenosaireške liste. Naročal je slovenske knjige, zlasti tiste Kulturne akcije, in zasledoval slovensko življenje v novi domovini. Posebno pozornost je posvečal slikam Bare Remčeve in nekatere podaril znancom v Argentini in v Sloveniji.

V. Arko

Marija Zabukovec
roj Jemec

Slovensko sosesko Don Bosco v Ramos Mejiji je v torek, 21. julija, pretresla novica, da je umrla Zabukovčeva mama, žrtev srčne kapi. V nedeljo je bila še vedrega lica, kot vedno, pri maši v Slomškovem domu in se pozdravljala z znanci, a je bilo to tudi njeno slovo. Zадnja leta je namreč živela na domu danes že pokojne hčerke Mojce in zeta inž. Iva Majhna v Don Boscu.

Pok. Marija se je rodila 1. 12. 1927 kot najmlajša v družini sedmih otrok v Rudniku pri Ljubljani. Mladost ji je zagrenila vojna in revolucija, in ker je bila družina protikomunistično usmerjena, sin Stane pa pri

domobranci, se je maja 1945 vsa družina umaknila pred partizani na Koroško. Po milosti božji so se vsi srečno rešili iz Vetrinja in preživeli begunska leta v taborišču Spittal na Koroškem. Ko se je izkazalo, da povratke v domovino ne bo mogoč, so se odločili za emigracijo: del družine v Kanado, ostali s starši pa v Argentino, kjer so se kmalu naselili v Slovenski vasi v Remedios de Escalada. Malo pred odhodom iz Koroške se je Marija poročila s Francetom Zabukovcem in upala v novem svetu ustvariti družino. Kmalu se je rodila hčerka Mojca, drugi otrok sinček jima je kmalu po rojstvu umrl, tretji, Franci pa se je lepo razvijal in danes živi s svojo družino v Slovenski vasi. Pok. Marija je bila vesele narave, ta ji je pomagala, da je lažje prenašala tudi težke življenjske preizkušnje: smrt moža Franceta po dolgotletni bolezni in nekaj let kasneje bolezni in prezgodnja smrt hčerke Mojce. Vse bolečine je vdana v božjo voljo pogumno prenašala, a srce je ostalo prizadeto. Po pogrebni sveti maši, ki jo je daroval prelat Jože Škerbec, in molitvah duhovnikov Franceta Barleta in Marjana Bečana ter vse slovenske soseske je našla svoj zadnji zemeljski dom na pokopališču Villegas v San Justu. Za njo žalujejo: sin Franci, snaha Ivanka, vnuk Damjan, zet inž. Ivo Majhen ter brat Stane in sestra Joža Zajc, oba z družinama. Naj počiva v miru!

J.T.

Monsinjur
Anton Stanko Ilc

Na dan Marije vnebovzete je v Bruslju nepričakovano umrl misijonar za Rusijo - Slovenec, ki je v Bruslju vodil rusko katoliško župnijo vzhodnega obreda in sodeloval pri ruskih knjižnih izdajah nad 45 let.

Rodil se je v vasi Goriča vas pri Ribnici 6. februarja 1923 kot skoraj najmlajši otrok dvanajstčlanske družine in dobival vzgojo ne le od roditeljev, ampak tudi od starejših bratov in sester.

Ko mu je bilo 18 let, so ga

fašisti z drugimi stotinami dijakov, ki so šli v šolo v Ljubljani, odpeljali v taborišče v Italijo, kjer je bila taka lakota, da je ob neki priložnosti sporočil očetu: „Če me hočeš še videti, hitro kaj ukreni!“ - Oče je ponudil vojaškemu poveljniku vina in pujsa in Tone se je vrnil domov - tehtal je 37 kg.

Ko sem mu nekoč tukaj rekel: „Ti imaš rad svinjsko meso!“ mi je odgovoril: „Kako ne, ko mi je pač pujssek rešil življenje...“

Po drugi svetovni vojni je bil v Italiji in je vstopil v slovensko semenišče v Praglii, nato v Brixnu. Tu se je odločil, da vstopi v papeški ruski zavod v Rimu in da daruje svoje življenje zato, da bi v Moskvi zavlada ljubezen, ne priprava svetovne revolucije. Tam so se vežbali tudi slovenski komunisti, da bi izvedli v Sloveniji revolucijo. Morda je vplivalo nanj tudi dejstvo, da so komunisti po vojni med drugimi tisoči pobili tudi njegova dva brata.

Tu je treba reči, da v njegovem srcu ni bilo nobenega sovraštva do kogarkoli - rotil pa je pred vsakimi -izmi. Nikoli nisem videl, da bi bil komu odrekel pomoč, če je prišel potrkati na njegova vrata. Da, bil je pravi Kristusov učenec.

Posvečen je bil v Rusicumu 25. decembra 1951. leta. Potem je še eno leto sledil lekcijam v papeškem Vzhodnem inštitutu, nato pa ga je Vzhodna kongregacija poslala v Belgijo. Tu je organiziral rusko kapelo, povabil pevce, naj se pripravijo, da bodo kot pevske zbor peli slovesno liturgijo vsako nedeljo; obiskoval Rusinje, ki so se poročile v Ne-

mčiji z Belgijci (V Nemčijo so bile odpeljane iz Rusije na prisilno delo), jim pomagal, jih tolažil in včasih je bilo treba pouku njihovo poroko „ozdraviti“. Ni torej čudno, da so ga ljudje imeli zelo radi in se ga spominjajo s hvaležnostjo.

Dasi so ljudje tu v tem času pogosto na počitnicah, se je zbralo na pogrebni maši lepo število ljudi. Prisotni so bili trije škofje, med njimi pravoslavni z arhidiakonom; iz Rima so poslali dva predstavnika. Bilo je okrog 18 duhovnikov, ki so somaševali. Zelo sem bil vesel, ko sem videl tudi štiri slovenske duhovnike, ki so tudi somaševali. Msgr. Janez Pucelj je šel tudi v Ribnico na pogreb; tu je bilo tudi zelo slovesno, saj se je župnik zelo potrudil in je povabil tudi nadškofa, ki je imel zelo lepo pridigo.

Dragi mitroforni protoierej Tone, počivaj v miru v slovenski zemlji, ki si jo tako iz srca ljubil. In prosí za nas, ki smo ostali, pri Bogu!

Karel Kozina

Jože Rupnik

Na praznik Marijinega vnebovzetja je umrl v Gospodu Jože Rupnik. Rojen je bil 5. januarja 1917 na Medvedjem Brdu v kmečki družini kot najmlajši otrok številne družine. Ko je imel 14 let, mu je umrla mama. Pri dvajsetih pa je moral v italijansko vojsko, saj je bila njegova Primorska zasedena po Italijanih. Sedem težkih let vojaške službe je preživel pri italijanskem letalstvu. Kot veren fant se je v vseh nevarnostih vedno priporočal za varstvo Materi božji, in ne zaman, saj se je rešil iz dveh

letalskih nesreč. Enkrat, ko je njegovo letalo strmoglavilo v Sredozemsko morje in se v nekaj minutah potopilo, in drugič, ko je padel z letalom sredi libijske puščave v Afriki.

Ko se je ob koncu vojne vračal proti domu, se je že v Gorici seznanil z razmerami, ki so vladale na Primorskem zaradi komunistične revolucije, in se takoj pridružil domobrancem. Ker je bil izkušen vojak, je bil postavljen za komandanta skupine dvajsetih domobrancev, ki so se kljub hudim borbam v spopadih vsi rešili in srečno prišli čez mejo v begunsko taborišče Monigo. Tam pa je tako hudo zbolel, da so mu zdravniki dajali malo upanja na ozdravitev. In res je trajalo njegovo zdravljenje v bolnišnici celih šest mesecev. Iz Moniga je šla njegova pot v Servigliano, od tam pa v Senigallio. V tem taborišču je spoznal Ljudmilo Kavčič in se z njo poročil 27. maja 1948 v romarski cerkvi Loreto, kot je on sam želel. Poročil ju je mons. Anton Orehar. Tu se jima je rodil prvi sin, ki je pa po nekaj mesecih umrl.

Medtem ko se je večina drugih beguncev iz taborišča že izselila v Argentino, sta ona dva morala zaradi pomot pri potnih listih v Nemčijo v taborišče Unterjettingen. V tem kraju sta se jima rodili hčerki Ljudmila in Veronika. Končno sta dočakala dan, da sta lahko odpotovala za drugimi sorodniki v Argentino, kamor sta prispela 3. decembra 1951.

Nekaj mesecev po naselitvi sta živela pri znancih in sorodnikih, dokler si nista zgradila lastnega doma v San Miguelu. V novem domu se jima je rodil sin Jože. Do svoje upokojitve je bil zaposlen v tovarni Ciudadela. Leta 1989 je moral na težko operacijo. Od takrat naprej je zgubil zmogljivost govorjenja. Kljub temu je bil Bogu hvaležen, da je v krogu družine in desetih vnukov lahko obhajal dva jubileja: osemdesetletnico življenja in zlato poroko.

Bil je zaveden Slovenec, blagega značaja, miroljuben, pošten in vnet član slovenske skupnosti. Bil je človek molitve, trdne vere in velik častilec

Materi božje. Več kot trideset let mu je bil duhovni voditelj dr. Alojzij Kukovica SJ, ki je opravil zanj tudi pogrebno mašo in ga spremljal na pokopališče k zadnjemu počitku. Ostal nam bo v lepem spominu kot zvest in ljubeč mož in najboljši oče. Naj počiva v miru

Jože Miklič

V sredo dopoldne, 26. avgusta, je nenadno umrl Jože Miklič iz San Justa, ki se je dober teden prej vrnil iz Slovenije, kjer sta bila z ženo Francoko na obisku.

Jože se je rodil v Strugah na Dolenjskem v trdni kmečki družini kot predzadnji od sedmih otrok. Ljudsko šolo je obiskoval v rojstnem kraju, gimnazijo pa v Ljubljani pri salezijancih na Rakovniku. Imel je namreč tudi brata, ki je bil salezijanski bogoslovec. V maju 1945 je - štirinajstletni - bežal pred partizani v Avstrijo v družbi drugega starejšega brata Staneta in se končno znašel skupaj s tisoči protikomunističnih beguncev iz Jugoslavije na vetrinjskem polju. V Vetrinju ga že najdemo med dijaki begunske gimnazije, ki so jo organizirali slovenski begunci z ravnateljem Markom Bajukom na čelu. Iz Vetrinja sta bila on in brat med tistimi, ki so šli v špitalsko taborišče. Po dveh mesecih pa sta odpotovala z vlakom skupaj z nekaterimi drugimi sovaščani v Italijo in prišla med slovenske begunce v Monigo. Tam je nadaljeval srednješolske študije in bil tudi član dijaške KA. Kot drugi taboriščnik, je bil potem preseljen v Servigliano in kasneje v Senigallio. Ko sta se odločila z bratom za izselitev v Argentino

no, sta bila poslana iz Italije v Nemčijo, v Falingsbosten. Iz nemškega pristanišča ju je pred petdesetimi leti pripeljala v to veliko špansko govorečo državo ameriška ladja Stewart. Ker je bil še mladoleten in brez staršev, je bil zadržan, skupaj z drugimi mladoletniki, v Imigrantskem hotelu. Po enem tednu se je našla rešitev tudi za priprte mladoletnike, da so končno smeli zapustiti Imigrantski hotel in se sestati s sorodniki in znanci, ki so bili zaradi njih v negotovosti in skrbeh. V novi deželi je Jože dobil prvo delo in stanovanje na Ezeizi, kjer je bilo tedaj zaposlenih od 150 do 200 slovenskih novonaseljencev. Jože je kot zidarSKI težak nosil malto, prevažal pesek, opeko, nosil vreče apna in cementa... Po štirih mesecih se je preselil v Martínez in v okolici iskal lažje delo. Spet je bila ovira njegova mladoletnost. Prijatelj mu je svetoval, naj popravi letnico na osebni izkaznici, da bo „na papirjih“ eno leto starejši... Tako je res naredil in dobil službo v tekstilni tovarni Cofia v sekciji za tiskanje blaga. V tej dobi je po delu izrabil ves prosti čas za študij ekonomskih ved. Spoznal je tudi Franco Krajnik in se leta 1956 z njo poročil. Zamenjal je tovarno, dobil uradniško mesto v tovar-

ni Inta v Munro in se iz Martineza preselil v ta kraj. Z ženo sta začela z gradnjo lastne hiše v bližini njenih staršev v San Justu in se leta 1958 vanjo vselila. Spet je zamenjal službo in postal administrativni direktor tovarne bratov Oblak v San Justu, mesto, ki ga je zapustil malo pred svojo upokojitvijo.

Jože je bil od vsega začetka vnet pristaš skupnega krajevnega doma, ki so si ga Sanjuščani ustvarili, in ga danes poznamo kot Naš dom. V društvu, ki ima sedež v tej stavbi, je zasedal včasih mesto tajnika, enkrat predsednika, največkrat pa poročevalca o življenju in prireditvah krajevnih skupnosti za tednik Svobodna Slovenija. Domače slovenske kraje je obiskal trikrat: leta 1967, ko je bila še živa mama, leta 1981 in letos. Oba z ženo sta se vrnila z obiska zadovoljna, saj so ju sorodniki lepo sprejeli, a je kljub temu proti koncu mesec in pol dolgega potepanja že kar želel nazaj v Argentino. Ženi je zupal: „Rad bi spet videl najmlajše, naše vnučke...“ Pokojni je imel tri sinove, eno hčerko in pet vnukov. Prvo nedeljo po vrnitvi v Argentino so se sinovi in hčerka z družinami zbrali na domu pri enem od njih. Naslednjo nedeljo so se

IZ NAŠE KRONIKE

46. obletnico je praznovalo društvo Slovenska vas-Hladnikov dom v nedeljo, 2. avgusta; ob 11,30 je bilo dviganje zastav, ob 12 sveta maša v cerkvi Marije Kraljice (delegat Jože Škerbec, superior Janez Petek in Jaka Barle), nato skupno kosilo; kulturni program je začel predsednik društva Vinko Glinšek, slavnostni govor je imel inž. Jernej Dobovšek, prizor „Argentiniček“ je predstavila Baragova šola pod vodstvom Ivanke Zabukovec; mladina je zaigrala sceniski prizor „Prvi kol“ o začetkih Slovenske vasi na besedilo Naceta Hladnika in v režiji Danija

pa vsi zbrali pri njem na domu. Nihče ni mislil, da so se prišli posloviti. Kajti naslednjo sredo zjutraj, 26. avgusta, je prišla njegova ura: nenadno se je poslovil od tega sveta. Na mrtvaškem odru je ležal v domači hiši, kamor so ga hodili kropiti znanci in prijatelji. Naslednjega dne je po maši zadušnici v bližnji cerkvi sv. Miklavža, ki jo je opravil sanjuški dušni pastir Anton Bidovec ob somaševanju krajevnega župnika Matije Borštinarja, bil pokopan na pokopališču Villegas. Bil je zvest tovariš, ljubeč mož in skrben družinski oče. Naj počiva v miru!

Grbca, nastopila je tudi folklorna skupina pod vodstvom Boga Rozine, del za sklep pa je bil družabni del z ansamblom Rock and Polka.

Na sestanku ZSMŽ v Slovenski hiši je 4. avgusta govoril o svojih vtisih v Rimu, kjer je bil zadnje šolsko leto, zvezni duhovni vodja dr. Jure Rode.

Gledališka skupina Slovenske vasi je pod okriljem SKA v soboto, 8. avgusta, ponovila na odru Slovenske hiše Mollièrovo komedijo „Scapinove zvijače“ v režiji Martina Sušnika; igrali so Franci Stanovnik, Martin Sušnik, Dani Grbec, Joško Črnak, Lojzka Mehle, Valerija Burja, Marko Kocjančič, Marko Palotta, Pavlinka Grbec, Boris Rot, Jože Mehle in Bernard Grbec; rekvizitor: M. Palotta, inšpicientka: Lojzka Mehle, osvetljava: Toni Cerar, sceniski prostor: Joško Črnak.

Družinsko srečanje staršev in prijateljev Balantičeve šole v Našem domu v San Justu je bilo v nedeljo, 9. avgusta; po maši so bile igre in tekmovanja otrok in ob 13 skupno kosilo.

Mladinski dan v Slomškovem domu je bil v nedeljo, 9. avgusta; ob 9 dviganje zastav in mladinska sveta maša, po maši igre otrok ob dnevu otroka, in tekmovanje mladine v odbojki in fantov v nogometu; skupno kosilo; po športnem tekmovanju ob 19,30 kulturni program: na-

Nastopajoči na 28. mladinskem dnevu v Slomškovem domu 9. avgusta. Foto: Pavlinka Vombergar

govor Pavlinke Vombergar in spored plesov: country ples (Lučka Tomazin in Lučka Vombergar), bolivijski carnavalet (P. Vombergar), mehikanski (M. Bitenc in P. Vombergar), argentinska folklor (P. Vombergar), zadnji skupni ples (Alenka Čop Malovrh); po mladinski himni Slovenska smo mladina je bil še družabni del ob zvokih ansambla Rock and Polka.

Mladinski pevski zbor Našega doma iz San Justa, ki ga vodi Andrejka Selan Vombergar, je pel 12. avgusta v Teatro Roma v Avellanedi na srečanju zborov različnih narodnosti, ki ga je organizirala avellanedska občina; 16. avgusta je pel v mestu La Cumbre v kordovskih hribih na zborovski prireditvi „Encuentro nacional de coros, Cantoral 98” v organizaciji tamkajšnje občine; v nedeljo, 20. septembra, pa je na radijski oddaji „Gente de coros” na radiu Estación Ramos pel in imel intervju.

Romanje v Lourdes je bilo v nedeljo, 16. avgusta; v spodnji cerkvi so bile ob 15,30 pete litanije Matere božje, posvetitev Mariji in blagoslov z Najsvejšim; petje litanij so vodili Ivan Rode, Bogdan Magister in Janez Starič; somaševali so delegat mons. Jože Škerbec, dr. Alojzij Kukovica, ki je imel mašni nagovor, Marjan Bečan, dr. Edo Škulj in Daniel Vrečar, spo-

vedovali so dr. Jure Rode, Anton Bidovec, Franc Cukjati in Janez Cerar CM; mašni napovedovalec je bil prof. Franci Žnidar, berili sta brala Metka Kahne in inž. Tone Podržaj, med mašo je pel Mešani pevski zbor iz Sel na Koroškem; ugodno vreme je omogočilo veliko udeležbo rojakov.

70-letnico Dinka Bertoncija so bariloški Slovenci proslavili 16. avgusta v Stanu Slovenskega planinskega društva; po pozdravnih besedah predsednika SPD arh. Tineta Duha je dr. Vojko Arko povzel Dinkovo smučarsko in gorniško udejstvovanje v Bariločah: smučarsko zmago na Cerro Lópezu, pleziranje z Janezom Fleretom na vrh Tronadorja (3500 m), s Tončkom Pangercem vrh Catedrala, s Frenkom Jermanom prvenstveni vzpon na stolp Campanile (ki se od tedaj imenuje Campanile Esloveno); z ekspedicijo Cluba Andino Bariloche na kontinentalni led (Cerro San Valentín, pribl. 4000 m), 1954 z argentinsko ekspedicijo na Himalajo, da naskočijo Dhaulagiri (pribl. 8300 m); ob svetovnem geofizikalnem letu 1958 z argentinsko odpravo na Antarktiki (tam ostal skoraj 2 leti in pol); poklicno se je usposobil za smučarskega učitelja in se šel izpopolnit v Avstrijo; kot smučarski učitelj se je uveljavil v ZDA v Strattonu in Vermontu in postal

ravnatelj smučarske šole v Windhamu, NY, skoraj poldrugo desetletje; nato je bil ravnatelj državne šole smučarskih učiteljev in trenerjev v Bariločah; tu je bil vseskozi povezan s slovensko skupnostjo; 15 let je bil predsednik Planinskega društva; zavzel se je za izpeljavo nove steze na Cerro Capilla in postavitev kočice „Vivac Eslovenia” na gori; ob „asadu” in prepevanju naših narodnih pesmi se je srečanje raztegnilo čez polnoč; Dinko Bertoncij je prvi Slovenec, ki je bil na Himalaji in na Antarktiki.

Lic. Marjan Schiffrer, poslanec Državnega zbora RS, je med obiskom Argentine predaval pod okriljem Slovenske latinskoameriške zbornice in Slomškovega doma 21. avgusta v Slomškovem domu o „gospodarsko-socialnem stanju v Sloveniji”, 22. avgusta pa na povabilo SKD v Slovenski hiši o „družbeno-političnem položaju v Sloveniji”.

Slikar Ivan Bukovec je imel v mali dvorani Slovenske hiše razstavo akvarelov iz ciklusa „Slovenija” in „Pampa”; pri odprtju v soboto, 22. avgusta, je izrekla pozdravne besede predsednica likovnega odseka SKA Andrejka Dolinar Hrovat, o Bukovčevem likovnem delu pa je govorila dr. Katica Cukjati Debeljak; razstava je bila odprta še v nedeljo, 23. avgusta.

Mešani pevski zbor iz Sel na Koroškem je na povabilo društva Zedinjena Slovenija gostoval v Argentini: prvi koncert je imel v soboto, 15. avgusta, na slavnostni akademiji ob 50-letnici društva ZS in tednika Svobodna Slovenija v Slovenski hiši mons. Antona Oreharja; v nedeljo, 16. avgusta, je pel med romarsko mašo v Lourdesu; potem pa imel koncerte v Slovenskem domu v Mendozii, v Slovenskem domu v San Martinu, v nedeljo, 23. avgusta, je pel pri maši v Slomškovem domu, po maši še krajši koncert; v Slovenskem domu v Carapachayu je pel na kulturnem programu mladinskega dneva; po obisku svetovno znanih slapov Iguazú na tromeji med Argentino, Paragvajem in Brazilijo je pel še na Pristavi v Castelarju, v Slovenski vasi, v Rožmanovem domu v San Justu, poslovlilni koncert pa je imel v nedeljo, 30. avgusta, v Našem domu v San Justu; vodi ga mag. Roman Verdel; z zborom je sodeloval Ansambel Drava iz Borovelj, z zborom so bili predsednik zbora Heribert Kulmesch, predsednik NSKS Nanti Olip in predsednik KKZ dr. Janko Zerzer.

38. redni občni zbor društva Slovenska pristava v Castelarju je bil v nedeljo, 23. avgusta; njegov predsednik je inž. agr. Franjo Schiffrer.

Mladinski dan v Carapachayu je bil v nedeljo, 23. avgusta; ob 8 je bil začetek tekem, ob 11 dviganje zastav in mladinska sv. maša, ob 13 kosilo in ob 18 kulturni program s pozdravno besedo predsednika SFZ Marjana Staniča, koncertom Pevskega zbora iz Sel, nastopom mladine in družabnim delom.

Na duhovniškem sestanku je 26. avgusta govoril dr. Jure Rode o svojih vtisih in srečanjih v Sloveniji in Rimu, kjer je bil zadnje šolsko leto na podiplomskem študiju.

Mag. Marija Korošec je v nedeljo, 30. avgusta, predavala mladini o nastopanju v javnosti.

26. obletnico je praznoval Rožmanov dom v nedeljo, 30. avgusta; ob 11,30 je dušni pastir Anton Bidovec daroval sveto mašo, med katero je pel mešani pevski zbor iz Sel na Koroškem, po maši je nagovoril navzoče predsednik RD Peter Čarman, nato pa so oskrbovanci in gostje

Eden od nastopov na letošnjem Mladinskem dnevu na Pristavi 6. septembra.

Foto: Marko Vombergar

posedli k pogrnjenim mizam.

Zveza slovenskih mater in žena je praznovala svojo 32. obletnico v soboto, 5. septembra; v cerkvi Marije Pomagaj je prelat dr. Jure Rode daroval sveto mašo za rajne žene in matere, po maši pa je bila v obednici Slovenske hiše čajanka, ki jo je pripravila gospodinja Zveze Pavla Škraba; pozdravne besede sta spregovorili kulturna referentka Irena Fajdiga in predsednica Pavlina Dobovšek, duhovni vodja dr. Rode pa je imel kratko razmišljanje.

Slovenska prisotnost na dnevu immigrantov: občina mesta Buenos Aires je priredila 5. in 6. septembra praznovanje dneva immigrantov v Palermu; sodelovalo je 22 narodnostnih skupin; Pristavska folklorna skupina je v soboto, 5. septembra, nastopila z gorenjskimi plesi, v nedeljo pa folklorna skupina „Maribor“ iz Carapachaya pod vodstvom Ane Resnikove; oba dneva sta bili odprti slovenski stojnici s tipičnimi slovenskimi jedmi, spominčki, knjigami, projekti in informacijami o Sloveniji; obe skupini sta zbudili veliko pozornost in priznanje.

Mladinski dan na Pristavi je bil v nedeljo, 6. septembra, v Našem domu v San Justu v nedeljo, 13. septembra, v Slovenski vasi pa v nedeljo, 27. septembra; okvirni program mladinskih dni je: mladinska sveta maša, športna tekmovanja, skupno ko-

silo, kulturni program in družabni del.

Dr. Lojze Kukovica je v soboto, 12. septembra, predaval v Slovenski hiši pod okriljem SKA o problematiki nevere.

„Preprost polet srca“ je bilo geslo mladinskemu evharističnemu srečanju v Slovenski hiši v soboto, 19. septembra, zvečer; maševal je dr. Lojze Kukovica.

37. obletnico je Slomškov dom praznoval v nedeljo, 22. septembra, z geslom „Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodne omike“; ob 11,15 je bilo dviganje zastav in pozdrav predsednika doma Marjana J. Lobode, ob 11,30 sveta maša za žive in rajne člane (maševal dušni pastir mons. Jože Škerbec, pel mladinski zbor pod vodstvom prof. Ivana Vombergarja); ob 12,30 kratka akademija: Slomšek v besedi in pesmi (Prof. Neda Vesel Dolenc in člani Slomškovega doma in učenci Slomškove šole - Olga Omahna Urbančič), ob 13,30 kosilo; ob 16,30 je bil kulturni program: slavnostni govor časnikarja Toneta Mizerita in veseloigra v treh dejanjih „Skok v zakonski jarem“ (Reitmann-Schwarz) v režiji Stanka Jerebiča; igrali so Marcelo Brula, Aleks Cestnik, Veronika Vombergar, Aleksandra Omahna, Dani Cestnik in Monika Štefe; scena: Stane Snoj, pomočniki: Tone Kržišnik, Anton Kastelec, Miha Ribnikar, Jaka Koc-

Biseromašnik Albin Avguštin z Ivanom Žnidarjem na jubilejni slovesnosti v carapachayskem Slovenskem domu.

Foto: Marjeta Aleš

mur, Janez Pustavrh, Jože Oblak in Miha Podržaj; luči in zvok: Matjaž Ribnikar in Dani Cestnik; šepetalki: Tatjana Javoršek in Kristina Malovrh.

Slovenski pevski zbor Gallus, ki ga je pred 50 leti ustanovil pokojni dr. Julij Savelli in ga sedaj vodi njegova hčerka Anka Savelli Gaser, je svojo 50-letnico praznoval z zahvalno mašo v cerkvi Marije Pomagaj v soboto, 26. septembra, in družabnim srečanjem v obednici Slovenske hiše; jubilejni koncert bo v začetku prihodnjega leta.

Razgovor z argentinsko pi-

sateljico slovenskega porekla Vldy Kociancich je bil pod okriljem SKA v soboto, 26. septembra, v mali dvorani Slovenske hiše; pri okrogli mizi so se z njo pogovarjali Miriam Batagelj, Tine Debeljak in Marijan Eiletz.

POPRAVKI IN DOPOLNILA

1) V julijski številki DŽ gospoda Borisa Komana *Moji spomini* na strani 186, zadnjih sedem vrstic v srednjem stolpcu: **tisti, ki jim je razlagal pomen besede belo, je slovníčar Anton Breznik**, ne dr. Blatnik, kot je v citiranih vrsticah napačno zapisano.

2) Na isti strani gospod Koman opisuje svoje počitniške ture po avstrijskih gorah. Izpadla je omemba težave, ki jo je imel zaradi počitniških izletov s skupino deklic iz osnovne šole. Gospod Matija Lamovšek ga je namreč takrat opozoril, da je g. Brumec protestiral, češ da so za to salezijanci. Gospod Koman hrani pismeni odlok z datumom 20. jan. 1948, s katerim je za to skupino mladine pooblastil msgr. Jagodic njega, kot je za starejšo dekliško skupino pooblastil p. Cirila Petelina.

V avgustovi številki DŽ **Pogovor 98:**

1) Na strani 201: Odgovor na tretje vprašanje se pravilno začneja takole: **Morda je nenavadno...**

2) Na strani 204, v četrti vrstici prvega stolpca podatki za elektronsko pošto tajništva sinode v Sloveniji niso točni. Pravilni so: sinoda@mail.rkc.si.

Solisti pevskega zbora iz Sel na poslovilnem koncertu 30. avgusta v Našem domu v San Justu

malo za šalo...

Direktor razlaga delavcem: „V kratkem bomo dobili nove stroje. Delali bodo elektronski možgani in vse bo teklo samo od sebe. Mi bomo morali samo ob sredah stroje naoljiti. Ali ima kdo kakšno vprašanje?”

Eden izmed delavcev: „Ali vsako sredo?”

+ +

„Odpovedujem službo,” reče uslužbenec šefu, „ker vidim, da mi ne zaupate.”

„Kako da ne? Saj sem pustil celo ključ od blagajne na mizi.”

„Ja, a ni bil pravi.”

+ +

Nekateri naredijo za denar vse. Nekateri pa ničesar.

+ +

„Že dvajset let sem poročen, pa z ženo nisem imel najmanjšega prepira.”

„Torej ste dobili idealno ženo.”

„Nasprotno: ona je dobila idealnega moža.”

+ +

„Zakaj pa skrivaš dežnik pod mizo? Ali se bojiš, da bi ti ga kdo ukradel?” vpraša v restavraciji Peter svojega prijatelja.

„Ne, tisto ne. Bojim se, da

bi ga kdo prepoznal.”

+ +

„Zakaj si bil zaprt?”

„Kuverte...”

„Zakaj so te pa tako hitro izpustili?”

„Kuverte...”

+ +

„Staram se.”

„Po čem to sodiš?”

„Prej so me ženske spraševale, zakaj se ne oženim, zdaj me pa sprašujejo, zakaj se nisem oženil.”

+ +

„Stavim, da se vas dá podkupiti?”

„Za koliko?”

„Stavo ste dobili.”

+ +

Šef pisarne ob kavi pripoveduje šale. Vsi se mu glasno smejejo. Ko opazi, da se eden od uslužbencev ne smeje, vpraša, če mu njegove šale niso všeč.

Uradnik: „Meni se ni treba več smejeti vašemu pripovedovanju vicev, saj vendar veste, da odidem.”

+ +

Po dolgih tednih težke boleznini gre bolniku naglo na bolje. „Zato, da ste izmazali, se

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Pot ga ni obilil, ko se je vzpenjal na vrh, ampak ko je moral dol.
- Vsi aparati se kvarijo v garancijskem roku. Najprej se pokvari birokracijski aparat.
- Lagati drugim - sprijenost, lagati tudi sebi, to pa je že bolezensko stanje.
- Za grehe politikov delajo pokoro ljudske množice.
- Njih obrekovanje - kot po meri zanje.
- Zmaga je naša, njim se je dalo preostalo.
- Včasih je bil človek merilo vseh stvari, danes pa je stvar merilo vseh ljudi.
- Naše največje bogastvo je človek - še dobro, da je tako poceni.
- Lepa beseda - povsod puščavo najde.
- Mladina! Učite se na napakah svojih očetov!
- Dresiranega človeka je najlažje jahati.
- Kdaj bomo prišli tako daleč, da bomo lahko šli naprej?
- Čim bolj je oblast ljudska, tem težje jo je iztrgati iz rok posameznikov.
- Neomajno zaupajo ljudstvu, zato so mu obrnili hrbet.
- Zgodovina se ne da ustaviti, lahko pa se potisne nazaj.
- Boljšega jutra ne bodo izbrili včerajšnji borci.

morate zahvaliti ljubemu Bogu in vaši močni naravi,” mu reče zdravnik.

„Gotovo boste to upoštevali tudi pri svojem računu, gospod doktor,” mu smehljuje odvrne možakar.

+ +

„Lepo vas prosim, da bi me vzeli v službo.”

„Veste kaj, za proizvodnjo, ki jo sedaj lahko prodamo, imamo res že dovolj uslužbencev.”

„Glejte, tisto malo, kar bi jaz naredil, bi se komaj poznalo.”

+ +

„Ali ste videli Labodje jezera?”

„Sem, a morje je le morje.”

KJE JE KAJ

Zmanjšujmo razdalje!

Božidar Fink	257
Kakršna bo šola, takšna bo prihodnja podoba slovenskega naroda - Pastirsko pismo slovenskih škofov	258
Skupna pot v novo tisočletje - Nadškof dr. Franc Rode	260
Gospodov dan - Lojze Kukovica	261
Rožni venec - Emilijan Cevc	262
Sveta Terezija Deteta Jezusa - cerkvena učiteljica - Lojze Kukovica	263

Človek ni dovolj sam sebi -

Jurij Paljk	266
Misijonska nedelja	266
Bog jim daj večni pokoj in večna luč naj jim sveti.. - Jakob Ukmar	267
Vsi sveti - Spomin vseh vernih rajnih	267
Se bomo zveličali? - Lojze Kukovica	268
Jezus Kristus kralj vesoljstva ...	268
Klic Marije iz Fatime - Anton Nadrah	271
Misli, sklepi, obljube	272
Slomškovo delo - Stanko Janežič	273

Če hočeš ubiti vrednote, moraš ubiti človeka - Stane Štrbenk

Stane Štrbenk	275
Slovenstvo - vrednota - danost - Metka Mizerit	277
Mladi mladim - Pavlinka Vombergar	278
Nekaj spominov - Pavlina Dobovšek	279
Ob knjigi kardinala Ratzingerja „Sol zemlje”	280
Biti zdrav in zdrav ostati - Dr. Irena Grecs	81
50-letnica društva „Zedinjena Slovenija”	282
Odšli so	283
Iz naše kronike ..	274, 285, 286 287

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.

Urednik: Jože Škerbec - Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires, Argentina - Tehnični urednik: Stane Snój - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877- Stavljene, oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L.: E.E. U.U. 425 - (1101) Buenos Aires, Argentina - Tel.: (54-1) 307-1044 - Fax: 307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA. KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentini za leto 1998: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: José Škerbec, Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires, Argentina.

Od zgoraj in od leve na desno: 1.

Mladinski pevski zbor iz San Justa na „Encuentro nacional de coros, Cantoral 98” v mestu La Cumbre (Córdoba).

Foto: Marko Vombergar. 2. in 3. 46. obletnica društva Slovenska vas-Hladnikov dom. Scencki prizor „Prvi kol”. 4. in 5. Gledališka skupina Slovenske vasi je ponovila v Slovenski hiši „Scapinove zvijače”.

Foto: Franci Sušnik. 6. Še en posnetek s samostojnega koncerta basbaritonista Janeza Vasleta v Slovenski hiši. 7. Mladinski dan na Pristavi 6. septembra. **Foto: Marko Vombergar**

Od zgoraj in od leve na desno:

Praznovanje 50-letnice Zedinjene Slovenije in izhajanja Svobodne Slovenije v Argentini.

1. Urednik Svobodne Slovenije Tine Debeljak.
2. Predsednik Zedinjene Slovenije Marjan Loboda.
3. Prof. dr. Milan Komar z gospo Marijo, edini še živeči član prvega odbora Društva Slovencev na slovesnosti.

Foto: Marjan Šušteršič.

4. in 5. Zaključni nastop koroškega pevskega društva Sele v Našem domu 30. avgusta. **Foto: Marko Vombergar.**
6. in 7. Z razstave slikarja Ivana Bukovca v Slovenski hiši 22. in 23. avgusta.

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: José Skerbec
 Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
 Composición, Armado e impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - Estados Unidos 425 - (1101) Buenos Aires - Argentina

Correio
 Argentino
 Suc. 7 Bs. As.
 FRANQUEO PAGADO
 Concesión N° 6395
 TARIFA REDUCIDA
 Concesión N° 2560